

[Undervisningsministeren]

195 af 25. maj 1983), tilvejebragt hjemmel til en lignende finansieringsordning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale det til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Helle Degn (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om nedsættelse af en kommission til bedømmelse af etiske, tekniske og juridiske spørgsmål i forbindelse med anvendelse af moderne medicinsk teknologi.

(Lovforslag nr. L 216).

Forslagsstillerne ønsker endvidere med dette lovforslag at få gennemdrøftet muligheden for, at folketinget nedsætter en kommission, og regner med at få belyst problemerne omkring dette for herigennem at kunne nå til en større afklaring.

Jeg skal i øvrigt henviser til lovforslagets tekst og de bemærkninger, som ledsager det.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 960

Til miljøministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren prøve at få fremlagt et fællesnordisk forslag på Pariskommissionens møde i juni om tidsgrænsen 1986 for indførelsen af den bedste tilgængelige teknologi på atomoparbedningsanlæg til hindring af udledning af radioaktive stoffer i overensstemmelse med det forslag, Danmark, Island, Norge og Irland arbejdede for på mødet i 1984?«

Skriftlig begrundelse

Pariskommissionen vedtog i sommeren 1984 et nordisk forslag om indførelse af den bedste tilgængelige teknologi på oparbejdningsanlæg for brugt atombrændsel som en hastesag for at standse udledning af radioaktivt affald.

I december 1984 indsendte den engelske regering reduktionsplaner for Windscale. De

omtalte reduktionsplaner for 1985 giver ikke drastiske reduktioner og følger af problemer, man erkendte for 10 år siden. De er derfor ikke en følge af Pariskommissionens vedtagelse af det nordiske forslag.

De omtalte planer for yderligere reduktioner i 1991 kan meget vel forsinkes og vil så føre til forhøjede udledningsniveauer, idet realiseringen af disse planer er en forudsætning for, at reduktionerne fra 1985 kan opretholdes på længere sigt.

Den engelske rapport omhandler ikke alle de radioaktive stoffer, der udledes fra Windscale, og giver derfor ikke et fuldstændigt billede af situationen. Blandt andet nævnes plutonium 241 ikke med et ord. Med en halveringstid på 14,4 år omdannes plutonium 241 til det stærkt giftige americium 241.

Vedtages den engelske rapport, vil Windscale indtil 1991 udlede yderligere 25 kg plutonium til de mindst 250 kg, der i dag ligger på bunden af Det Irske Hav og langsomt skylles op på strandene.

På Nordisk Ministerråds møde i Reykjavik den 6. marts 1985 udtalte de nordiske miljøministre, at man var tilfreds med reduktionerne fra 1985-86, men ville opfordre den engelske regering til at fremskynde reduktionsplanerne for 1991.

Denne udtalelse står i stærk kontrast til et forslag fra Norge, Danmark, Island og Irland ved Pariskommissionens møde i 1984, hvor den bedste tilgængelige teknologi foreslås indført inden udgangen af 1986.

De engelske reduktionsplaner for 1985 og 1991 omfatter ikke den bedste teknologi, som er på markedet.

På Pariskommissionens tekniske arbejdsgruppemøde i Hamburg 25.-28. marts vedtog man at overlade vurderingen af de engelske reduktionsplaner, udledningsniveau og tidsgrænser til Pariskommissionen, der mødes i Bruxelles fra den 3. juni 1985.

I øvrigt henvises til en rapport udarbejdet af dr. Boikat, dr. Fischer og dr. Hirsch fra Vesttyskland præsenteret af Greenpeace for Pariskommissionens tekniske arbejdsgruppe i Hamburg den 25. marts.

Margrete Auken (SF):

Sidste sommer havde vi arbejdet med at få et fællesnordisk forslag om at få atomoparbejdningsanlæg til at bruge den bedste til-

[Margrete Auken]

gængelige teknologi. Men så skete der det i og for sig meget fornøjelige, at vi blev overhalet af udviklingen ved, at England overraskende tilsluttede sig forslaget. Derved kom vi for sent med at få sat nogle tidsfrister på; det kom først på selve mødet, hvor Danmark, Island, Norge og Irland stillede forslag – Sverige blokerede dengang for forslaget, endda temmelig massivt. Det betød, at den tidsfrist, som skulle på, ikke kunne komme det, men siden hen har den svenske miljøminister, Svante Lundkvist, givet udtryk for, at der ikke er noget i vejen for, at man på mødet i 1985 kan få en skarp tidsfrist på; det har han skrevet i et brev til mig.

Derfor skulle alt være i orden. Når man ser, hvordan England rent faktisk har reageret, er der også al mulig grund til, at vi får skarpe tidsfrister på. Men det var unægtelig lidt foruroligere at se udtalelsen fra Nordisk Ministerråds møde, og jeg vil derfor bede ministeren fratage mig den bekymring, som denne udtalelse kunne være udtryk for, så jeg kan være sikker på, at vi fortsætter Danmarks gode linje.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil indlede med at nævne, at sagen om reduktion af radioaktiv udledning fra oparbejdningsanlæg blev rejst på dansk initiativ; det skete først i den nordlige kreds og siden gennem et fællesnordisk initiativ over for Pariskommissionen.

Når jeg bragte sagen op, var det i erkendelse af, at radioaktive stoffer i særlig grad udgør en trussel mod den menneskelige sundhed og livet i vore havområder.

Da der på dumpingsområdet findes vedtagelser om stop for dumpning af radioaktivt materiale, var det naturligt i konsekvens heraf også at igangsætte et arbejde for at få reduceret radioaktive udledninger fra oparbejdningsanlæg.

På Pariskommissionens møde i juni 1984 opnåedes på baggrund af det nordiske forslag – med et enkelt fransk forbehold – enighed om, at der på oparbejdningsanlæg skal tages hensyn til den bedste tilgængelige teknologi med henblik på at reducere de radioaktive udledninger.

Der var endvidere enighed om, at beslutningen hurtigt skulle gennemføres, uden at

der dog kunne fastsættes en endelig dato; det kunne man ikke blive enige om.

Vedrørende det i begrundelsen for spørgsmålet omtalte møde i Pariskommissionens arbejdsgruppe den 25.–28. marts 1985 har miljøstyrelsen oplyst, at man fra britisk side er orienteret om, hvorledes vedtagelsen fra juni 1984 ville blive udmøntet i praksis. Ifølge miljøstyrelsen blev det oplyst, at de britiske reduktionsplaner bygger på den bedste tilgængelige teknologi i kommerciel skala og giver den bedste løsning, når der skal tages hensyn til ønsket om at reducere udledningerne mest muligt og hurtigst muligt.

Af oplysningerne, fremlagt fra britisk side, fremgår det af de nævnte reduktionsplaner, at udledningerne fra oparbejdningsanlæg Sellarfield eller, som man også kalder det, Windscale, vil blive reduceret med mere end 50 pct. inden 1986, og endnu større reduktion vil blive opnået inden 1991.

Miljøstyrelsen har endvidere oplyst, at Greenpeace før mødet den 25.–28. marts 1985 præsenterede en alternativ løsningsmodel, som hævdes at bringe udledningen ned til praktisk talt nul på kortere tid. Jeg skal af hensyn til tiden uddybe svaret lidt senere.

Margrete Auken (SF):

Her er vi blevet overhalet af forretningsordenen, for jeg ville meget gerne have hørt, hvad anden del af svaret gik ud på, da første del af det jo var dybt kryptisk ved, at man pludselig indførte et udtryk, jeg ikke har kendt før i dumpingspørgsmål, nemlig, så vidt jeg kunne høre ministeren, den kommercielt teknisk bedste løsning.

Anden del af svaret må forhåbentlig indeholde en skarpere holdning end den, vi har fået udtryk for i de engelske planer, der blev præsenteret før mødet den 25.–28. marts 1985, og som lå bag Nordisk Ministerråds mødes formulering, for hvis det ikke er det, jeg kommer til at høre af ministerens anden del af svaret, får man en skrækkelig mistanke om, at der er blevet ændret politikovre i miljøministeriet på dette område, for så er det, der er sket, virkelig et fald i forhold til sidste år, og det må jeg have en nærmere forklaring på.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

[Miljøministeren]

Dette udtryk dækker bare over, at det er den bedst mulige teknologi, der anvendes. Men miljøstyrelsen har oplyst, at Greenpeace før mødet den 25.-28. marts 1985 præsenterede en alternativ løsningsmodel. Denne løsningsmodel hævdes at kunne bringe udledningen ned til praktisk talt nul på kortere tid.

På mødet skønnede den britiske delegation, at den alternative løsningsmodel ikke minimerer udledningerne på væsentlig kortere tid end det forslag, den britiske regering har bundet sig til at gennemføre.

De nævnte britiske reduktionsplaner er baggrunden for, at jeg sammen med mine nordiske kolleger i en fællesudtalelse på det senest afholdte nordiske miljøministermøde med tilfredshed konstaterer, at man fra britisk side i 1986 vil iværksætte foranstaltninger, som vil sikre en væsentlig reduktion af de radioaktive udledninger. Vi konstaterede samtidig, at det er nødvendigt med yderligere reduktioner, og at disse skal nås hurtigst muligt.

På baggrund af ovennævnte fællesudtalelse finder jeg ikke, at der på indeværende tidspunkt er behov for fremlæggelse af noget forslag på det kommende møde i Pariskommissionen.

Margrete Auken (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at det udelukkende er englændernes oplysninger, den danske miljøstyrelse nu bygger på, når man skal afgøre, om der er behov for et fællesnordisk forslag?

Såvidt jeg kunne høre, var det kun engelsk kritik af Greenpeaces planer; det var engelsk fremlæggelse af, hvordan det skulle være. Hvis det fremover skal være den danske dumpnings- og udledningspolitik, at det er englænderne, der bestemmer, hvad der kan lade sig gøre, kan vi godt skrotte hele Danmarks politik, og jeg går ud fra, at jeg har misforstået ministeren, og at ministeren selvfølgelig omgående vil undersøge, om der ligger andet bag end Englands holdning, og vil tilstille f.eks. udvalget eller mig det, sådan at vi kan se, at det ikke er England, der nu styrer Danmarks dumpningspolitik. For ellers må vi da til at lægge det helt om og sige helt andre ting, end vi har gjort hidtil. Så vidt jeg kunne høre, var det det, ministeren faktisk

kom til at sige. Jeg håber, at jeg misforstod det.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Nej, det var bestemt ikke det, jeg sagde, og det kunne heller ikke udledes med god vilje af det, jeg sagde. Men jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at det kunne interessere spørgeren, når Greenpeace fremsætter et forslag, og det var på den baggrund, jeg meddelte, at man havde noteret sig, at der var fremsat et sådant forslag, og at den engelske delegation har vurderet det sådan og sådan. Den danske delegation har ikke vurderet dette forslag.

Men det, der ligger principielt i mit svar, er, at det, vi fra nordisk miljøministerside har konstateret, er, at der ikke i Pariskommissionen har kunnet opnås enighed om en bestemt dato.

For det andet har vi gerne villet anerkende over for den engelske regering deres holdning til dette spørgsmål og den aktivitet, som er sat i gang, og som til 1986 vil reducere med 50 pct. Samtidig gør vi opmærksom på, at vi ikke dermed kan være tilfredse, men at vi må henstille, at der sker yderligere reduktion, og som jeg udtrykte det: det skal nås hurtigst muligt.

Det er på den baggrund, jeg må besvare spørgsmålet med, at jeg ikke finder, at der på nuværende tidspunkt er behov for initiativer på det kommende møde i Pariskommissionen.

Margrete Auken (SF):

I 1984 var vi faktisk klar med nogle datoler; det hed endda, at den teknologi skulle være i brug i 1986, kære miljøminister. Da vidste Danmark, Island, Irland og Norge det, men det var sådan, at Holland og, så vidt jeg husker, Vesttyskland ikke kunne støtte forslaget, fordi Sverige blokerede. Nu har Sverige sagt ja, og jeg kan altså ikke med min bedste vilje høre andet – jeg vil gerne bruge al den gode vilje, jeg har – end at minsteren siger, at det er England, der skal afgøre det. Men lad os nu se godt på svarene, og så må vi jo tage det op igen, hvis jeg har forstået det rigtigt, hvad jeg forhåbentlig ikke har.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

[Miljøministeren]

Jeg må erkende, at spørgeren åbenbart er bedre orienteret, end jeg er, af min svenske kollega. For min svenske kollega er med i denne udtalelse, og sidst vi havde møde, forelå der intet i retning af det, spørgeren oplyser. Men det er klart, at jeg ved næste møde med min svenske kollega selvfølgelig vil foreholde ham denne udtalelse af fru Margrete Auken og høre, om der er ændret holdning fra svensk side.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det sidste var en virkelig god oplysning, for jeg har et brev fra Svante Lundkvist, hvor han siger, at han synes, det er helt i orden, vi får lavet den tidsgrænse i 1985, og med ministerens sidste udtalelse her skulle der alligevel kunne komme skub i det. Jeg er ked af, at ministeren ikke har fået en kopi af det brev – jeg skal sørge for, at han får det – for nu viser det sig jo, at det alligevel er Sverige, der har blokeret her i sidste omgang, så vidt jeg kunne høre, og det vil vi straks standse, så Danmark kan holde sin fine linje.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

- Lenger: spm. nr. S 861, 881 og 883–885
- Anne Grete Holmsgård: spm. nr. S 862, (se sp. 8571), S 887 og 897
- Maisted: spm. nr. S 864 og 906
- Bernhard Baunsgaard: spm. nr. S 866
- Merete Aarup: spm. nr. S 874
- Tommy Dinesen: spm. nr. S 875 og 876
- Annelise Gotfredsen: spm. nr. S 889
- Rønholt: spm. nr. S 890 og 908
- Hjortnæs: spm. nr. S 891
- Albrechtsen: spm. nr. S 893, 917 og 918
- Ikast: spm. nr. S 898
- Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 899, 923 og 928
- Helge Mortensen: spm. nr. S 900 og 940
- Knud Østergaard: spm. nr. S 901
- Alice Faber: spm. nr. S 902

- Carsten Andersen: spm. nr. S 903
- Margrete Auken: spm. nr. S 904
- Per Stig Møller: spm. nr. S 907
- Leif Hermann: spm. nr. 909–911
- Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 912 og 915
- Thoft: spm. nr. S 913 og 953
- Jes Lunde: spm. nr. S 927
- Helge Sander: spm. nr. S 930
- Connie Hedegaard: spm. nr. S 932
- Agerschou: spm. nr. S 935 og 936
- Inger Harms: spm. nr. S 937 og 957
- Ole Espersen: spm. nr. S 941
- Lissa Mathiasen: spm. nr. S 943 og 947
- Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 944
- Gert Petersen: spm. nr. S 955 og 956

Spm. nr. S 861

Til *justitsministeren* (11/3 85) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, om der i politiets efterretningstjenestes registre findes oplysninger om lovlig politisk aktivitet?«

Begrundelse

Når skiftende justitsministre er blevet spurgt, om der findes oplysninger om lovlig politisk aktivitet i politiets efterretningstjenestes registre, har de efter devisen »goddag, mand – økseskaft!« altid henvist til regeringserklæringen af 30. september 1968. Det samme har ministeren gjort i besvarelsen af retsudvalgets spørgsmål, alm. del. nr. 253.

Regeringserklæringen af 30. september 1968 handler imidlertid om noget andet. Den handler om årsagerne til registreringen. Den siger, at ingen registreres alene på grund af lovlig politisk aktivitet.

Spørgsmålet drejer sig ikke om, hvad der er årsagen til registrering i PETs registre. Det drejer sig om, hvad der faktisk registreres, helt uanset hvad der måtte være årsagen. Spørgeren ønsker oplyst, om lovlig politisk aktivitet registreres, og opfordrer ministeren til ikke blot at henvise til regeringserklæringen af 30. september 1968, som intet som helst har at gøre med, hvad der registreres.

Svar (27/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

[Justitsministeren]

Som jeg tidligere har orienteret folketingset om, fremgår det af regeringserklæringen af 30. september 1968, at registrering af danske statsborgere ikke må finde sted alene på grund af lovlig politisk virksomhed.

I kommissionsdomstolens beretning af 13. juli 1977 blev regeringserklæringen fortolket således, at ordet »alene« fører til, at registrering af oplysninger om lovlig politisk virksomhed er tilladelig i tilfælde, hvor registrering af den pågældende person måtte være hjemlet af andre grunde.

Jeg kan henholde mig til denne fortolkning af regeringserklæringen og i øvrigt tilføje, at jeg ikke finder det muligt at oplyse, hvad der er registreret på de enkelte sager.

Spm. nr. S 864

Til *justitsministeren* (11/3 85) af:

Maisted (FD):

»Vil ministeren give en redegørelse for, hvornår bagmandspolitiet kan give en blot foreløbig afgørelse i Kronebanksagen, samt oplyse, om en endelig afgørelse kan føre til en ophævelse af fusionen mellem Sjællandske Bank og Frederiksborg Bank?«

Begrundelse

Industriministeren har i svar på tidligere stillede spørgsmål i Kronebanksagen ret sikkert antydnet, at bankloven i Kronebanksagen allerede har været overtrådt inden fusionen mellem Sjællandske Bank og Frederiksborg Bank, og at overtrædelsen i givet fald er begået af sidstnævnte bank, som det også klart fremgår af en redegørelse af 28. januar 1985 – offentliggjort bl.a. i Weekendavisen – fra Kronebankens interne revisionschef, hr. John Maagaard.

Det burde således ligge klart, at den tidligere direktion i Sjællandske Bank og denne banks aktionærer forud for fusionen er blevet ført bag lyset gennem disse ulovligheder i Frederiksborg Bank.

Gennem ministres mellemkomst – efter krav fra hjælpebankerne – fratrådte den samlede direktion i Kronebanken den 18. december 1984 i et forsøg på at videreføre banken og i tillid til en hurtig afklaring.

Efter det hidtil oplyste skulle det være muligt for bagmandspolitiet hurtigt at rense den del af direktionen i Kronebanken, der på

grund af ovennævnte ulovligheder var ført bag lyset, og som i øvrigt af banktilsynet har fået følgende kommentar: »... efter årelangt kendskab ... blev anset som særdeles kompetente ...«

Ligeledes må det af hensyn til aktionærerne i den tidligere Sjællandske Bank være væsentligt at få klarlagt forholdene omkring fusionen, således at de sammen med de ansatte kunne få genskabt tilliden til bankvæsenet, som de på tilsyneladende bedragerisk maner er blevet frarøvet.

Dette kunne efter spørgerens mening ske gennem en ophævelse af fusionen, således at tab og tabsrisici i den nuværende Kronebank blev ført tilbage til deres oprindelige hjemsted.

Svar (26/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har over for justitsministeriet oplyst, at statsadvokaturen – efter samråd med direktøren for tilsynet med banker og sparekasser – den 18. januar 1985 har indledt en undersøgelse af, hvorvidt nogen kan drages strafferetligt til ansvar i forbindelse med sagen vedrørende Kronebanken. Undersøgelsen omfatter spørgsmålet om overtrædelse af særlovgivningen (bank- og sparekasseloven, aktieselskabsloven), ligesom det undersøges, om bestemmelser i straffeloven er overtrådt.

Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har videre oplyst, at efterforskningen med henblik på at fremme sagen mest muligt er blevet opdelt i to dele, således at den ene del omfatter særlovgivningen, den anden straffeloven.

I forbindelse med efterforskningen vil der skulle gennemgås og bearbejdes regnskabsmateriale fra banken, ligesom der vil blive tale om afhøringer af bestyrelse og direktion bl.a. med udgangspunkt i det nævnte regnskabsmateriale.

Afhængigt af forløbet af afhøringer m.v. skønner statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, at spørgsmålet vedrørende eventuel tiltalerejsning for overtrædelse af særlovgivningen kan afgøres i løbet af efteråret 1985. Den valgte opdeling af efterforskningen vil kunne gøre det nødvendigt, at der over for enkelte sigtede må tages forbehold

[Justitsministeren]

for yderligere sigtelse og tiltalerejsning for overtrædelse af straffeloven.

Spørgsmålet om ophævelse af fusionen mellem Sjællandske Bank og Frederiksborg Bank vil ikke kunne afgøres i forbindelse med eventuelle straffesager.

Spm. nr. S 866

Til undervisningsministeren (13/3 85) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvad er grunden til, at ministeren har valgt at lukke for adgangen til geografistudiet ved universitetet i Århus og bevare de to sjællandske geografiinstitutter i henholdsvis København og Roskilde?«

Begrundelse

Til belysning af det rimelige i at lukke for adgangen af jyske studerende bedes ministeren oplyse antallet af studerende ved de tre institutter, der underviser i geografi.

Den henvisning, der gives som begrundelse: det store antal arbejdsløse studerende med geografi som fag, bedes belyst ved oplysning af, hvorledes arbejdsløsheden fordeles sig for f.eks. de tre sidste årgange fra de tre undervisningssteder. Det kunne jo udmærket tænkes, at kandidaterne fra Århus opfylder et særligt behov, og at arbejdsløsheden for disse kandidater er mindre end for kandidater fra sammenligningsvis København.

Svar (28/3 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Beslutningen om, at der ikke skal optages nye studerende ved geografi på Århus universitet i 1985, har baggrund dels i ønsket om at omstille uddannelseskapaaciteten til uddannelser med gode beskæftigelsesmuligheder, dels i de besparelser, det er nødvendigt at gennemføre på undervisningsministeriets område.

Geografi er en af de universitetsuddannelser, der har en voksende arbejdsløshed. Fra oktober 1983 til oktober 1984 er ledighedsprocenten steget fra 12,2 til 16,2. Derfor er det besluttet at reducere tilgangen til uddannelsen, ligesom tilgangen reduceres til andre uddannelser, hvor beskæftigelsesudsigterne er dårlige.

På *Københavns universitet* reduceres optagelsestallet fra 70 til 45.

På *Roskilde universitetscenter*, hvor geografi er en overbygning på basisuddannelserne, sker der en begrænsning på den måde, at geografi kun kan vælges i kombination med et af de fag, der forventes at give gode beskæftigelsesmuligheder.

På *Århus universitet* nedsættes optagelsestallet fra 40 til 0. Der er altså ikke tale om et indgreb mod geografi på Århus universitet alene, også de to andre institutioner berøres.

Ved fastsættelsen af optagelsestallene for geografi for 1985 er der lagt vægt på følgende:

- På *Københavns universitet* kan der vælges mellem kulturgeografisk og naturgeografisk uddannelsesretning, og begge retninger kombinerer kultur- og naturgeografi. Naturgeografien anses som den naturvidenskabelige dimension for væsentlig for geografernes beskæftigelsesmuligheder uden for gymnasiet.
- Uddannelsen på *RUC* er en kombinationsuddannelse, hvor geografi kombineres med et andet fag. Med de nu indførte valgbeskrænsninger sikres, at der bliver tale om kombinationer med fag med relativt gode beskæftigelsesmuligheder.
- Uddannelsen på *Århus universitet* er koncentreret om kulturgeografien (eller humangeografien, som den kaldes på Århus universitet), dvs. på geografiens samfundsvidenskabelige dimension, og giver derfor næppe de bredere muligheder, som man må forvente ved uddannelserne i København og Roskilde.

Der er i indeværende universitetsår 460 geografistuderende på Københavns universitet, 144 på Århus universitet og 285 på RUC.

Spørgsmålet, om hvorledes arbejdsløsheden fordeles sig på kandidater for de 3 uddannelsessteder, er vanskeligt at besvare præcist, da arbejdsløshedsstatistikken ikke indeholder oplysninger om, hvor de ledige er uddannet.

En rapport om geografi ved de danske universiteter, udarbejdet i 1984 til det faglige landsudvalg for de naturvidenskabelige uddannelser, indeholder en oversigt over beskæftigelsen for geografer. Denne oversigt viser en større ledighed for Århuskandidater

[Undervisningsministeren]

end for kandidater fra Københavns universitet og RUC.

En nyere, men ikke helt præcis opgørelse antyder samme tendens, men viser primært, at der næppe er den store forskel på ledigheden for geografer fra de forskellige institutioner.

Det tilføjes, at optagelsestallet på 0 ikke er ensbetydende med, at der er truffet beslutning om nedlæggelse af faget geografi ved Århus universitet.

Det kraftigt reducerede optagelsestal ved geografi er et signal til universiteterne om, at det nu er nødvendigt at få lagt en realistisk plan for geografiuddannelsernes fremtid. Det er muligt at en sådan planlægning vil vise, at der ikke er behov for geografi ved tre universiteter, og at faget derfor bør nedlægges ved et eller måske to af stederne.

Men der er ikke truffet beslutning om nedlæggelser nu. Geografisk institut i Århus skal foreløbig uddanne de studerende, der allerede findes der, og der vil i det kommende år blive taget stilling til, om der igen skal optages nye studerende i 1986.

Spm. nr. S 874

Til *socialministeren* (13/3 85) af:

Merete Aarup (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at socialstyrelsens satser præmierer et oplysningsforbund med et nettooverskud på 400.000 kr. årligt for at drive en hjemmehjælper- og dagplejeskole?«

Begrundelse

På Fyn kritiseres det, at der ikke bliver oprettet flere hold på hjemmehjælper- og dagplejeskolen i Odense. Skolen drives af AOF, og regnskaberne viser, at dette oplysningsforbund har en nettoindtægt på lidt mere end 400.000 kr. årligt. Til skolens administration anvendes mellem 30 og 35 pct. af de samlede udgifter.

Ved gennemgang af administrationsudgifterne viser sig et overskud på 400.000 kr., når lønninger, kontorhold m.v. er trukket fra. Skolens budget bygger på socialstyrelsens satser.

Svar (27/3 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Reglerne om uddannelse af hjemmehjælper fremgår af socialministeriets cirkulære af 8. oktober 1981 om uddannelse af hjemmehjælper med flere og socialstyrelsens cirkulærskrivelse af 29. marts 1982 sammenholdt med kortvarige cirkulærskrivelser fra socialstyrelsen om satser for undervisningshonorarer m.v.

De aktuelle beløb for refusionsberettigede udgifter er således fastsat i socialstyrelsens cirkulærskrivelse nr. 9 af 11. oktober 1984.

Socialstyrelsen har vedrørende beløbet til kurserne i Odense på 400.000 kr. oplyst, at ca. 310.000 kr. vedrører pædagogisk planlægning og kursusledelse, og at ca. 90.000 kr. vedrører praktiske administrative opgaver. Udgifternes størrelse skal ses i forhold til aktivitetsniveauet på skolen (12 introduktions-, 9 grund- og 69 suppleringskurser).

Udgifterne til *pædagogisk planlægning og kursusledelse* refunderes, uanset om den enkelte kommune selv forestår kurserne eller om et oplysningsforbund varetager de praktiske administrative opgaver.

Udgifter vedrørende de *praktiske administrative opgaver* er alene refusionsberettigede i det omfang, de udføres af et oplysningsforbund.

For så vidt den enkelte kommune selv varetager de praktiske administrative opgaver, vil der ikke være tale om refusionsberettigede udgifter, og der er således ikke fra centralt hold fastsat takster for sådanne udgifter.

Således som det tidligere er tilkendegivet over for folketinget – i mit svar på spørgsmål nr. S 616 i spørgetiden onsdag den 6. februar 1985 – følger jeg nøje, om det vil være muligt at udnytte de, givne bevillinger mere effektivt. I denne forbindelse vil jeg undersøge, om der er grundlag for at ændre de retningslinier, der er givet med hensyn til refusion m.v. i forbindelse med afholdelse af kurserne.

Spm. nr. S 875

Til *socialministeren* (13/3 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren oplyse den gennemsnitlige sagsbehandlingstid inden for arbejdsskadeforsikring i hvert af årene 1980, 1981, 1982, 1983 og 1984?«

Svar (25/3 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Sikringsstyrelsen har oplyst følgende:

»Sikringsstyrelsen råder ikke over talmateriale, der eksakt kan angive den gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Det fremgår af forskellige svar på spørgsmål fra folketingets socialudvalg (senest spørgsmål 78, folketingsåret 1983-84, 2. samling, alm. del, bilag 105), at sikringsstyrelsen på daværende tidspunkt anslog den gennemsnitlige sagsbehandlingstid til 1½ år, spændende fra ca. 3 måneder til 3 år, der er lovens maksimale frist for afgørelse af erstatningsspørgsmålet.

I marts og maj 1984 etableredes 2 særlige sagsbehandlingsgrupper: en gruppe, der behandler sager vedrørende akut opståede skader, og en gruppe, der forbehandler sager vedrørende erhvervsmedicinske sygdomme.

Førstnævnte gruppe har i det forløbne år behandlet 17.000 sager, hvoraf 13.651 sager er færdigbehandlede. Det vil sige, at mindst 80 pct. af alle sager er afgjort inden et år.

For sager, der alene er forelagt styrelsen med henblik på spørgsmålet om anerkendelse eller afgørelse af spørgsmål om sygebehandling og hjælpemidler (briller og lignende), er sagsbehandlingstiden i almindelighed omkring 1 uge. Sager, der afgøres med menestætning, afgøres normalt efter indhentning af ganske få oplysninger og ofte under 1 måned efter, at styrelsen har modtaget første henvendelse i sagen. Der har været en del tilfælde, hvor menafgørelser på over 75 pct. er truffet mindre end 1 måned efter ulykkestilfældet og inden 3 dage efter modtagelsen af anmeldelsen i sikringsstyrelsen.

Af de ikke afgjorte sager i denne gruppes regie er skønsmæssigt 1.500 sager udsat til et nærmere angivet tidspunkt, som tilskadekomne kender, fordi afgørelse af sagen p.t. ikke er mulig. Det drejer sig typisk om store brudskader.

De øvrige ikke-afgjorte sager afventer for flertallets vedkommende oplysninger fra hospitaler eller tilskadekomne selv.

For så vidt angår erhvervsmedicinske sygdomme kan det oplyses, at det vanskelige anerkendelsesspørgsmål, der traditionelt har optaget en stor del af sagsbehandlingstiden i disse sager, efter gruppearbejdets etablering

er afgjort efter mindre end 3 måneder i ca. 30 pct. af tilfældene.

Sagsbehandlingstiden for spørgsmål om erhvervsevnetab er som følge af den kortere ekspeditionstid for anerkendelse af men i alle sager også forkortet. Imidlertid er styrelsen på dette område afhængig af de kommunale revalideringstiltag og oplysninger herom.«

Socialministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 876

Til *ministeren for offentlige arbejder* (13/3 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

Kan ministeren oplyse baggrunden for, at han og DSB bevidst udtaler, at fortsat færgefart over Store Bælt er vedtaget af folketinget og koster ca. 4 mia kr., når sandheden er, at folketinget har vedtaget en udflytning og sammenlægning til 700 mill. kr.?»

Begrundelse

I samtlige rapporter om en fast forbindelse over Store Bælt tales der om 4 mia kr. for fortsat færgefart.

Ligeledes har ministeren i forbindelse med et møde med lokalpolitikere fra Nord- og Midtjylland skrevet til borgmesteren i Århus, Thorkild Simonsen, at »det skyldes, at vi i den periode ellers må bruge penge på den sammenlægning af færgefarterne over Store Bælt til næsten 4 mia. kr., som er besluttet af folketinget, og som er planlagt til at gå i gang for alvor allerede i år«.

Svar (25/3 85):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Folketinget vedtog den 10. maj 1983 beslutningsforslag nr. B 77 om iværksættelsen af første etape til sammenlægning af bil- og færgeoverfarterne på Store Bælt.

Det fremgår af bemærkningerne til dette beslutningsforslag, at man nu stod over for to muligheder: enten adskilte overfarter som nu eller sammenlagte overfarter. Sammenlægningen var her delt i tre etaper, og beslutningen gik ud på at iværksætte første etape heraf.

[Ministeren for offentlige arbejder]

I forbindelse med debatten om beslutningsforslaget sagde jeg desuden, at første etape ikke kunne ses alene, men at projektet ikke ville være noget som helst værd uden anden og tredje etape.

På baggrund af beslutningsforslaget udarbejdede jeg et lovforslag om udbygning af færgefarterne på Store Bælt.

I min fremsættelsestale sagde jeg bl.a., »at alle er klar over, at der i 1985 vil blive tale om et enten-eller: enten får vi den faste forbindelse, eller vi får første etape af den sammenlagte overfart. Man må gøre sig klart, at er det første færgeudbygningstrin taget, er det nærliggende at tage det næste osv.«

Beslutningsmæssigt står vi netop i den situation nu, at der enten er al mulig sandsynlighed for, at projektet vedrørende sammenlagte overfarter til 3,6 mia. kr. kører videre, eller også, at der tages en principbeslutning om en fast forbindelse.

Spm. nr. S 881

Til *udenrigsministeren* (13/3 85) af:

Lenger (VS):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at der eksisterer sådanne udleveringsaftaler mellem Danmark og Vesttyskland, at en dansk anmodning om udlevering af en person, der er efterlyst for mord efter lov nr. 259 af 1. juni 1945 (straffelovstillægget), ville blive imødekommet, såfremt en sådan anmodning blev fremsat?«

Begrundelse

Spørgeren har kendskab til, at dansk politi i en årrække har haft kendskab til opholdsstedet for mindst én – og muligvis to – personer, som har bopæl i Vesttyskland, og som eftersøges efter lov nr. 259 af 1. juni 1945 (straffelovstillægget).

Det ønskes oplyst, om det er en manglende udleveringsaftale, der hindrer udleveringen af den pågældende.

Svar (27/3 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det kan oplyses, at både Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland har tiltrådt den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere.

Konventionen er ratificeret af Danmark ved kongelig resolution af 5. juli 1962, mens Forbundsrepublikken Tyskland har ratificeret konventionen med virkning fra den 1. januar 1977. Det afhænger af en konkret vurdering, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

Spm. nr. S 883

Til *justitsministeren* (13/3 85) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor det trods 40 års påstået eftersøgning ikke er lykkedes dansk politi at finde frem til en tidligere SS-Obersturmführer, der er efterlyst for mord, når venstre-socialisternes folketingsgruppe ved hjælp udelukkende af åbne kilder fandt frem til hans opholdsadresse på en eftermiddag?«

Begrundelse

Justitsministeren har i besvarelse af spørgsmål nr. S 800 oplyst, »at der fortsat er registreret et mindre antal personer, som er efterlyst som sigtet for grove forbrydelser, bl.a. drab, begået under besættelsen.«

I samme besvarelse afviser justitsministeren at meddele oplysninger om de pågældende sager. Dette er for så vidt heller ikke nødvendigt, da spørgsmålet er stillet principielt og det i øvrigt er almindeligt kendt, hvem de pågældende er.

Spørgeren ønsker oplyst, hvordan det kan gå til, at dansk politi trods 40 års eftersøgning ikke har fundet frem til en tidligere SS-Obersturmführer, når venstresocialisternes folketingsgruppe fandt frem til ham på hans adresse i Vesttyskland i løbet af en eftermiddag.

Spørgeren har endvidere fået oplyst, at den pågældende ved flere lejligheder har krydset den dansk-tyske grænse, og at en konkret meddelelse herom til dansk politi blev afvist af politimesteren i den pågældende politikreds og af politiets efterretningstjeneste. Sidstnævnte begrundede afvisningen med, at den eftersøgte ikke havde »aktuel interesse«.

Der kan være mange grunde til, at de danske myndigheder faktisk ikke ønsker at drage de eftersøgte til ansvar nu 40 år senere; men det mindste, man kunne gøre, var dog at

[Lenger]

standse hykleriet og sige det ligeud. Efter spørgerens opfattelse ville en retsforfølgning sætte domstolene i en yderst pikant situation, fordi medskyldige til efterlyste allerede er dømt til døden, men siden da er dødsstraf i alle andre sammenhænge afskaffet i Danmark. En dødsdom i Danmark i 1985 ville være pinlig, men forskelsbehandlingen af de forskellige skyldige i samme sager ville også være pinlig. Dette problem løses ikke ved at stikke hovedet i busken, men ved at tage åbent stilling. Enten er de pågældende efterlyst med henblik på retsforfølgning, eller også er de det ikke. Tilsyneladende er de – trods justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 800 – ikke efterlyst, idet politiet i hvert fald intet foretager sig for at få fat på dem.

I så fald ville det – efter spørgerens mening – være mere rimeligt at ophæve straffelovstillægget.

Svar (26/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter retsplejelovens regler er det politiets opgave at efterforske formodede straffbare forhold, og det er i givet fald anklagemyndigheden, der skal tage stilling til spørgsmålet om tiltalerejsning.

Som oplyst i min besvarelse af 8. marts 1985 af spørgsmål nr. S 799 overvejer regeringen ikke at tage initiativ til at ophæve de bestemmelser, hvortil der er henvist i begrundelsen for det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 884

Til *justitsministeren* (13/3 85) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at samtlige de personer, som er efterlyst efter lov nr. 259 af 1. juni 1945 (straffelovstillægget), også ville kunne strafforfølges efter lov nr. 126 af 15. april 1930 (borgerlig straffelov), dog således, at de ikke ville risikere dødsstraf?«

Begrundelse

Straffelovstillægget bestod bl.a. af en forhøjelse af strafferammerne for forhold, der i forvejen var straffbare, en efterfølgende strafbarhed af en række andre forhold samt en ophævelse af alle forældelsesregler.

Hvis der i dag, jfr. justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 800, eftersøges personer alene for forhold, som med tilbagevirkende kraft blev gjort straffbare, er det indlysende, at en ophævelse af straffelovstillægget ville indebære straffrihed for disse personer.

Men efter spørgerens opfattelse forekommer noget sådant usandsynligt. De personer, som fortsat efterlyses, må antages at have begået lovovertrædelser, der er af en sådan karakter, at de heller ikke ville forældes efter reglerne i borgerlig straffelov. Men en væsentlig forskel ville være, at de ikke ville risikere dødsstraf, for den er i mellemtiden afskaffet såvel for forhold, der finder sted i krigstid, som generelt i den militære straffelov.

Svar (26/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som jeg har oplyst i min besvarelse af 8. marts 1985 af spørgsmål nr. S 800, er der fortsat i rigsregistraturen registreret et mindre antal personer, som er efterlyst som sigtet for grove forbrydelser, bl.a. drab begået under besættelsen. Som det endvidere fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 800, er oplysningerne i det centrale kriminalregister i almindelighed ikke tilgængelige for offentligheden, og jeg finder bl.a. under hensyn hertil fortsat ikke grundlag for at meddele oplysninger om de pågældende konkrete sager.

I den forbindelse skal det tilføjes, at spørgsmål om tiltalerejsning, herunder udformning af en eventuel tiltale, i givet fald afgøres af anklagemyndigheden.

Spm. nr. S 885

Til *justitsministeren* (13/3 85) af:

Lenger (VS):

»Hvad er årsagen til, at en fange i anstalten ved Herstedvester ikke må have billeder af en søn og af Lenin hængende på cellens ydervæg, men godt må have billeder af statsministeren og justitsministeren hængende på samme ydervæg?«

Begrundelse

En fange i anstalten ved Herstedvester fik for nogen tid siden påbud om at fjerne bille-

[Lenger]

der af sin søn og af Lenin fra cellens ydervæg.

Der blev ikke givet nogen begrundelse, men erfaringsmæssigt anvender fængslerne begrundelsen »ordenshensyn, herunder hensynet til brandfaren«. Få dage senere fremkom imidlertid nye regler for celleorden, hvor den eneste ændring i forhold til de tidligere regler var, at der specifikt var nævnt plakater som noget, der ikke må hænge på cellens ydervæg. De nye regler var derfor nøje tilpasset den nye praksis. Blot kan det undre, at de var dateret den 1. oktober 1983, idet det jo er ganske vanskeligt at tage billeder ned med tilbagevirkende kraft.

Den pågældende fange holder imidlertid meget af billeder, så i stedet placerede han et nydeligt billede med vort lands statsminister og justitsminister på samme ydervæg. Denne utvivlsomme forskønnelse udgør imidlertid ikke nogen risiko for uorden og ildebrand, idet fængslet har ladet billedet passere det ellers kritiske blik.

Spørgeren skal undlade at afkræve justitsministeren nogen vurdering af forskellene i æstetisk henseende, men ønsker i stedet oplyst, hvilke dybsindige fortolkninger af reglerne for celleorden der kan begrunde, at statsministeren og justitsministeren er mere velset bag murene end Lenin og pågældende fanges søn.

Svar (27/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Af hensyn til personalets mulighed for umiddelbart af kunne konstatere eventuelle forsøg på gennembrydning af murværket er det ikke tilladt de indsatte at ophænge plakater og lignende på cellens ydervæg.

I det tilfælde, der har givet anledning til spørgsmålet, havde den pågældende ophængt nogle store plakater på ydervæggen. Da dette blev påtalt af personalet, fjernede den indsatte straks plakaterne.

Den indsatte blev ca. 3 uger senere flyttet til en anden afdeling, hvor han i cellen ophængte et lille billede i hjørnet mellem sidevæggen og ydervæggen. På grund af billedets størrelse og placering fandt personalet det sikkerhedsmæssigt forsvarligt at dispensere fra de gældende regler om tildækning af cellens ydervæg.

Spm. nr. S 887

Til *miljøministeren* (14/3 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren oplyse, om Kemisk Værk Køge har afleveret phenoxysyreholdigt affald til Kommunekemi efter den dato, hvor den sidste ladning fra BT Kemi blev afleveret, og i bekræftende fald oplyse hvor meget?«

Begrundelse

Spørgeren har gennem adskillige spørgsmål gennem miljøudvalget forsøgt at få besvaret, om Kemisk Værk Køge har afleveret phenoxysyreholdigt affald fra bekæmpelsesmiddelproduktionen til Kommunekemi. Svarene har imidlertid været særdeles uklare. Dette til trods for, at såvel tilsynsmyndigheden som Kommunekemi – og i forbindelse hermed miljøstyrelsen – bør have kendskab til, hvilke affaldsprodukter der leveres til Kommunekemi, og i hvor store mængder.

Det er af såvel svaret på spørgsmål 104 som 169 (alm. del, miljøudvalg), fremgået, at Kemisk Værk Køge afleverer phenoxysyreholdigt affald til Kommunekemi, når dette ikke kan oparbejdes i produktionen. Der er imidlertid hverken blevet svaret på, om dette er sket efter senderne fra BT Kemi, eller i hvor store mængder. Heroverfor står Willy Brauers gentagne udtalelse om, at Kommunekemi ikke har modtaget sådant affald fra Kemisk Værk Køge siden senderne fra BT Kemi.

Af hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Kemisk Værk Køge har afleveret affaldet til Kommunekemi eller deponeret det andre steder, finder spørgeren det rimeligt, at der efterhånden gives et klart svar på spørgsmålet.

Svar (26/3 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen har fra Køge kommune, som er tilsynsmyndighed, fået oplyst, at Kemisk Værk Køge har foretaget anmeldelser af phenoxysyreholdigt affald og har afleveret det til Kommunekemi efter den dato, hvor

[Miljøministeren]

den sidste ladning fra BT Kemi blev afleveret, i mængder på 1-2 tons i alt.«

Spm. nr. S 889

Til udenrigsministeren (14/3 85) af:

Annelise Godfredsen (KF):

»Hvorledes vil udenrigsministeren sikre, at danske firmaer ligestilles med norske og britiske firmaer i leverancerne til offshore-virksomheden i de pågældende lande?«

Begrundelse

I dagspressen har der flere gange været fremført påstande om, at Norge og Storbritannien bruger forskellige former for protektionisme for at sikre, at leverancerne kommer fra landets egen industri. Således har eksempelvis en norsk værftsdirektør i Aftenposten udtalt om et tilbud, at dette er kun en forskel på 10 pct., og det bør man acceptere af hensyn til den norske præference.

Svar (27/3 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Energiministeren har over for mig oplyst følgende:

I de gældende norske bestemmelser i kgl. resolution af 8. december 1972 bestemmes i § 54, at rettighedshaverne skal bruge norske varer og tjenester i virksomheden i den udstrækning, disse er konkurrencedygtige med hensyn til kvalitet, service, leveringstid og priser.

I det norske forslag til lov om petroleumsvirksomhed, der for tiden er under behandling, og som vil erstatte de ovennævnte bestemmelser, er indsat følgende ændrede bestemmelse:

Ved virksomhed, som omfattes af loven, skal konkurrencedygtige norske leverandører gives reelle muligheder for at opnå leverancer af varer og tjenester.

Konsortier, der søger tilladelse til efterforskning og indvinding på britisk Nordsøområde, skal i forbindelse med licensansøgningen bedømmes under hensyn til, om de har forpligtet sig til at følge det mellem Department of Energy og United Kingdom Offshore Operators' Association aftalte Memorandum of Understanding, hvori bestemmes, at engelske virksomheder skal gives

»full and fair opportunity to compete for orders of goods and services«. Dette memorandum skal efter dets ordlyd fortolkes og anvendes i overensstemmelse med bestemmelserne i EØF-traktaten.

I de danske efterforsknings- og indvindingstilladelser i første udbudsrunde bestemmes i § 15, at der skal gives danske virksomheder reelle muligheder for i konkurrence med andre at opnå hoved- og underentrepriser samt leverancer af varer og tjenesteydelser.

Overvågningsprocedurer vil i tilslutning hertil blive udformet med henblik på at sikre, at der i den indledende informationsfase, ved indhentning af tilbud og ved kontraktindgåelsen gives danske virksomheder reelle muligheder for at konkurrere.

Det kan konstateres, at de norske og britiske bestemmelser om anvendelse af leverandører fra de pågældende lande er meget lig de tilsvarende danske bestemmelser og således ikke i sig selv giver anledning til, at man fra dansk side overvejer skridt til sikring af danske firmaers ligestilling.

Dansk industri har imidlertid over for energiministeriet oplyst tilfælde, hvor man finder, at man fra britisk og norsk side har fortolket bestemmelserne restriktivt, og man har belyst dette forhold med konkrete eksempler på, at nationale leverandører er benyttet i tilfælde, hvor udenlandske virksomheder har kunnet give væsentlig billigere tilbud.

På denne baggrund har energiministeren under det nylige møde i Nordisk Råd og ved flere andre lejligheder fremhævet vigtigheden af sikring af lige konkurrencevilkår i Nordsøområdet.

Jeg kan tilføje, at spørgsmålet om Norges indkøbspraksis for offshore-sektoren flere gange har været rejst af EF-Kommissionen i henhold til frihandelsaftalen mellem EF og Norge. Fra norsk side understreges, at princippet for indkøb til offshore-sektoren i overensstemmelse med frihandelsaftalen er fri konkurrence.

Vi er rede til at rejse konkrete tilfælde, hvor danske virksomheder behandles diskriminatorisk, over for Norge og Storbritannien inden for rammerne af henholdsvis frihandelsaftalen EF/Norge og EØF-traktaten. Berørte virksomheder vil også selv kunne rejse sådanne sager over for EF-Kommissionen.

Spm. nr. S 890

Til *landbrugsministeren* (15/3 85) af:

Rønholt (KF):

»Hvad er baggrunden for den import af fersk frosset svinekød, der finder sted fra Ungarn til brug for danske forarbejdningsvirksomheder, når den danske produktion let kan tilvejebringe tilstrækkelige råvarer?«

Begrundelse

På baggrund af de bestræbelser, der gøres for at hindre smitsomme sygdomme, især mund- og klovsyge og svinepest, i at brede sig til Danmark, finder mange landmænd det besynderligt, at man tillader import af fersk svinekød fra Ungarn til danske forarbejdningsvirksomheder. Når man ved, hvor lidt der skal til, for at eksporten af svinekød til USA og Japan falder bort med deraf faldende priser til følge, er det forståeligt, at mange svineproducenter finder denne import unødvendig og overflødig, og at danske svineproducenter lige så godt kunne forsyne forarbejdningsvirksomhederne med råvarer.

Svar (29/3 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jeg kan i besvarelse af det stillede spørgsmål oplyse, at Danmark som følge af EF-medlemskabet ikke kan nægte tilladelse til import af fersk frosset svinekød fra Ungarn.

Jeg henviser til Kommissionens beslutning af 9. december 1981 om veterinærpolitimæssige bestemmelser og udstedelse af sundhedscertifikat ved indførsel af fersk kød fra Ungarn (82/81/EØF) og Rådets beslutning af 18. oktober 1982 om lister over virksomheder i Den ungarske Folkerepublik, der er godkendt til udførsel af fersk kød til fællesskabet (82/733/EØF), som senest ændret ved beslutning 84/234/EØF.

Med hensyn til spørgsmålet om mund- og klovsyge samt svinepest er det vurderet, at Ungarns status stort set er svarende til den danske. Ved ansøgning om godkendelse fra USA og Japan som mund- og klovsygefrit område er der redegjort for, hvilke importforpligtelser Danmark har som følge af EF-medlemskabet. Dette er accepteret af de pågældende lande under forudsætning af, at der ikke på de virksomheder, der er autorise-

ret til eksport til de pågældende lande, indføres kød af udenlandsk oprindelse.

Spm. nr. S 891

Til *ministeren for skatter og afgifter* (15/3 85) af:

Hjortnæs (S):

»Hvad er begrundelsen for, at en ægtefælles personnummer ikke påføres selvangivelsen i de tilfælde, hvor et ægtepar adskilles fysisk, fordi den ene part overflyttes til et plejehjem?«

Begrundelse

Når en gift person overflyttes til et plejehjem, modtager såvel den pågældende som den hjemmeboende ægtefælle en selvangivelse, hvorpå ægtefællens personnummer ikke er anført.

Af mange ældre mennesker opfattes dette som udtryk for, at skattemyndighederne ikke længere anser dem for at være gift.

Mange er uheldige og finder det ydmygende, at de ifølge deres selvangivelse er ugifte.

Hvis ikke særlige grunde taler imod, bør den omtalte praksis ændres.

Svar (28/3 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Hidtil har statsskattedirektoratet udprintet ægtefællens personnummer på selvangivelser og andre blanketter i de tilfælde, hvor ægtefællerne efter de foreliggende oplysninger skal beskattes i overensstemmelse med reglerne for ægtefæller, der er skattemæssigt samlevende ved indkomstårets udgang.

En anførelse af ægtefællens personnummer også i andre tilfælde end de nævnte vil ikke være af væsentlig betydning for skattesystemernes funktion, men det må anses for mest hensigtsmæssigt – bl.a. af hensyn til den eksisterende ligningschartequeordning – at der er overensstemmelse mellem praksis for anførelse af ægtefællepersonnummer og ægtefællebeskatningsreglerne.

Hertil kommer, at en udvidet anførelse af ægtefællepersonnummer ikke kan begrænses til ægtefæller, hvor den ene opholder sig på plejehjem, men også vil omfatte andre ægtefæller med forskellige adresser. Ægtefæller-

[Ministeren for skatter og afgifter]

nes personnummer vil således også blive anført i tilfælde, hvor ægtefællerne af andre grunde lever faktisk adskilt, samt i tilfælde, hvor ægtefællerne er blevet separeret. (Separation registreres ikke i det centrale skatteyderregister). Denne konsekvens kan måske anses for mindre heldig og kan eventuelt også medføre reaktioner fra berørte skatteydere.

På baggrund af spørgsmålet vil statsskattedirektoratet imidlertid i samarbejde med kommunerne nærmere undersøge de praktiske følger af en ændring af den hidtidige fremgangsmåde.

Spm. nr. S 893

Til *udenrigsministeren* (15/3 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil regeringen officielt – med henblik på videre skridt – anmode Perus regering om en grundig redegørelse for de grove overtrædelser af menneskerettighederne, som finder sted i Peru?«

Begrundelse

Ifølge oplysningerne i en rapport fra Amnesty International er hundreder af mænd, kvinder og børn blevet myrdet af regeringsstyrker i Peru. Særlig galt er det i Ayacucho-provinsen, der er sat i undtagelsestilstand.

Oplysningerne viser, at regeringen udviser passivitet over for de væbnede styrkers aktioner, der omfatter forsvindinger og henrettelser.

Den danske regering bør naturligvis delta i den internationale fordømmelse af sådanne tilstande. Dette kan gøres konkret på den måde, at regeringen som et første skridt officielt anmoder Peru om en grundig redegørelse. Den danske regering bør således kræve en grundig redegørelse for hver enkelt af de mere end 1.000 forsvundne og de flere hundrede dødsfald, som foreligger dokumenteret. Det samlede antal dødsopfre er svært at fastslå.

Svar (28/3 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Da jeg for nylig mødtes med tre peruvianske repræsentanter for den uafhængige komité, der undersøger de mange forsvindinger i

Ayacuchoområdet, fik jeg et stærkt indtryk af voldelige handlinger, forsvindinger og drab. Som det også er beskrevet i Amnesty Internationals rapport, skyldes disse volds handlinger i de af undtagelsestilstanden omfattede områder ikke kun overgreb fra sikkerhedsstyrkernes side, men i ikke ubetydelig grad terrorhandling udført af organisationen Sendero Luminoso (Den lysende Sti).

Fra peruivansk side kan man henvise til, at nævnte bevægelses terrorhandling har tvunget regeringen til at gribe til modforanstaltninger. Regeringen erkender dog, at sikkerhedsstyrkerne i visse tilfælde har gjort sig skyldige i overgreb.

Spørgsmålet om de forsvundne personer og de rapporterede henrettelser er i en række konkrete sager blevet rejst over for de peruvianske myndigheder af FN's komité for ufrivilligt forsvundne personer og den på dansk initiativ udpegede særlige rapportør om vilkårlige og summariske henrettelser.

Peru, der er medlem af FN's menneskerettighedskommission for perioden 1985–87, har fra begyndelsen af dette år positivt medvirket til at få de forelagte sager nærmere opklaret. Det er over for mig blevet bekræftet, at den peruvianske regering har erklæret sig indforstået med at modtage et besøg af førnævnte komité vedrørende ufrivilligt forsvundne personer, således at komiteen selv kan foretage undersøgelser af sagerne på stedet.

Regeringen er naturligvis bekymret over de foreliggende oplysninger om overtrædelser af menneskerettighederne i de områder, der er sat under undtagelsestilstand i Peru, og vil fortsat følge udviklingen.

I lyset af de igangværende bestræbelser for at bringe krænkelserne til ophør og placere ansvaret herfor finder regeringen for nærværende – så længe de peruvianske myndigheder samarbejder med det internationale samfunds repræsentanter – ikke grundlag for at rejse spørgsmålet direkte over for myndighederne i Peru.

Spm. nr. S 897

Til *justitsministeren* (15/3 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes – og af hvilken instans – de personer, der kan blive berørt af et større uheld på en af de virksom-

[Anne Grete Holmsgård]

heder/oplag, der er registreret af risikoudvalget, vil blive informeret om, hvilke sikkerhedsforanstaltninger der er truffet, samt hvilken adfærd de berørte bør udvise i tilfælde af uheld?»

Begrundelse

Det såkaldte risikoudvalg under arbejdsministeriet har nu foretaget en registrering af virksomheder, der kommer ind under miljøministeriets bekendtgørelse nr. 204 af 1. maj 1984 om »risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter«.

Denne registrering følger de samme retningslinjer, som er udstukket i det såkaldte Sevesodirektiv (82/501/EØF), der er tiltrådt af Danmark i juni 1982.

I artikel 8 i direktivet hedder det:

»Medlemsstaterne drager omsorg for, at personer, der kan blive berørt af et større uheld i forbindelse med en industriel aktivitet, som er anmeldt i henhold til artikel 5, på passende måde underrettes om sikkerhedsforanstaltningerne og om den adfærd, der bør udvises i tilfælde af uheld.«

Af uransagelige årsager er denne pligt til at informere de berørte ikke med i den danske bekendtgørelse fra maj 1984. Miljøministeren har imidlertid i et samråd den 31. januar 1985 oplyst, at det henhører under justitsministeriet at sikre, at de berørte informeres.

For de mange tusinde mennesker, der enten arbejder på en af de registrerede virksomheder eller bor i nærheden, er det naturligvis vigtigt at få at vide, hvem de skal informeres af, hvornår det vil ske og på hvilken måde.

Svar (27/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter bestemmelserne i retsplejelovens § 108 og § 114 påhviler det politimesteren, i København politidirektøren, som den lokalt ansvarlige for det politiet påhvilende arbejde, at der i relation til politiets opgaver i den enkelte politikreds finder en planlægning sted til imødegåelse af truende eller indtrådte fredstidskatastrofer af enhver art. Planlægningen tager bl.a. sigte på at tilrettelægge og samordne de forskellige berørte myndigheders opgaver.

Spørgsmålet om underretning af befolkningen i tilfælde af krise- eller katastrofesituationer indgår som et væsentligt element i planlægningen.

Karakteren af de enkelte beredskabsforanstaltninger og underretningen i den forbindelse beror på de konkrete forhold, herunder karakteren af den konkrete krise- eller faresituation.

Det skal fremhæves, at politiets opgaver i forbindelse med krise- og katastrofesituationer tager sigte på at modvirke sådanne situationer, når der foreligger en aktuel krise- eller katastrofesituation, eller når der foreligger umiddelbar fare for, at en sådan situation vil kunne opstå.

Det er på det foreliggende grundlag justitsministeriets opfattelse, at det EF-direktiv, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, ikke giver anledning til at gennemføre yderligere særlige foranstaltninger i relation til de opgaver, som efter retsplejeloven påhviler politiet.

Spm. nr. S 898

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (15/3 85) af:

Ikast (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at Danmarks Radio i realiteten afskaffer trafikradioen?«

Begrundelse

En af Danmarks Radios mest aflyttede udsendelser, trafikradioen, skal efter foreliggende oplysninger nu ødelægges. Det skal være meningen at ændre udsendelsen sådan, at dens grundlag – trafikorienteringen – stort set glider ud. I stedet nævner man muligheden for nogle temaudsendelser.

Da den hidtidige udsendelsesform har været af uvurderlig betydning for trafiksikkerheden, mener jeg, at det vil være helt urimeligt, om monopolinstitutionen Danmarks Radio ødelægger denne udsendelse, ja, i realiteten afskaffer den.

Eventuelle planer om senere at genoptage trafikorienteringen og uddelegere den til de forskellige radio- og TV-kanaler under Danmarks Radio må anses for at være helt urealistiske. Man kan jo ikke sidde i sin bil og ustandselig skifte mellem de forskellige ka-

[Ikast]

naler i håb om tilfældigt at ramme den information, der har sigte på én selv.

Svar (28/3 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Der er ikke noget mærkeligt i, at spørgsmål om standsning eller videreførelse af en udsendelsesrække i Danmarks Radio kan give anledning til offentlig diskussion.

Jeg må imidlertid henvise til radioloven, hvorefter det er radiatorådet, der har den endelige administrative afgørelse i sager vedrørende Danmarks Radios programvirksomhed.

Ministeriet har i anledning af det rejste spørgsmål været i kontakt med Danmarks Radio, som har oplyst, at spørgsmålet om trafikradioudsendelserne i nær fremtid vil blive behandlet i radiatorådet som programudvalg.

Spm. nr. S 899

Til *finansministeren* (15/3 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om uansøgt afskedigelse af en varigt ansat fængselsbetjent eller tolder må anses for ugyldig, såfremt afskedigelsen er i strid med tjenestemandslovens § 26, stk. 2, 2. punktum, idet en bemyndiget person har foretaget afskedigelsen og ikke som anført i loven vedkommende minister?«

Begrundelse

Den 14. september 1984 svarede ministeren på spørgsmål nr. S 1122 (tidenden sp. 8272), at man i visse tilfælde lod en ansat træffe afgørelsen efter bemyndigelse. Såfremt disse »visse tilfælde« også gælder ovennævnte varigt ansatte personalegrupper, er afgørelsen i direkte strid med vurderinger fra CO 1, hvorunder fængselsbetjentene hører, samt fra CO 2, under hvem tolderne hører. Begge organisationer siger samstemmende, at en uansøgt afskedigelse kun kan foretages af vedkommende minister personligt.

Desuden skriver de, at det er den eneste paragraf i tjenestemandsløven, som direkte siger, at vedkommende minister foretager afskedigelserne. I alle andre paragraffer står

der, at tingene kan foretages efter bemyndigelse.

Svar (29/3 85):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Finansministeriet er fortsat af den opfattelse, at tjenestemandsløvens § 26, stk. 2, 2. punktum, alene udelukker eksternt delegation, og at beføjelser, der er tillagt ministeren, ifølge sædvane af ministeren vil kunne delegeres til ministeriets embedsmænd.

Bemærkningen i det tidligere afgivne svar (S 1122) om, at ministeren »i et vist omfang« kan overlade til ministeriets ansatte at træffe afgørelsen, er ikke møntet på specielle personalekategorier, men alene udtryk for det synspunkt, at afgørelsen må forudsættes truffet på et vist niveau.

På denne baggrund kan en uansøgt afskedigelse af en varigt ansat fængselsbetjent, tolder eller anden tjenestemand efter finansministeriets opfattelse ikke anses for ugyldig, fordi den ikke er foretaget af ministeren personligt.

Spm. nr. S 900

Til *justitsministeren* (15/3 85) af:

Helge Mortensen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvornår politiet bliver færdig med at overveje, hvilken type beskyttelsesdragter det skal anskaffe for at kunne hjælpe befolkningen og sikre politiet i forbindelse med evakueringer under giftudslip o.lign.?«

Begrundelse

I svaret på et tilsvarende spørgsmål til justitsministeren stillet af Karl Nielsen den 24. juni 1983, jfr. folketingets forhandlinger 1982-83, sp. 13068, fremgår det bl.a., at rigspolitichefen er fuldt ud opmærksom på det ønskelige i den hurtigst mulige afklaring af problemerne med valg og levering af beskyttelsesdragter.

I begyndelsen af marts i år har en del indlæg og udtalelser i dagbladet Vestkystens Grindstedudgave understreget nødvendigheden af en løsning og henvist til justitsministerens svar i 1983. Bl.a. udtaler politikommisær Knud Engelbrecht, at politiet i Grindsted har ønsket 3-4 beskyttelsesdragter siden

[Helge Mortensen]

1982, men ikke fået dem endnu. Han påpeger, at politiet ønsker dragterne til evakueringsarbejde i forbindelse med et eventuelt giftudslip på Grindstedværket.

Svar (27/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som jeg tidligere har orienteret folketinget om, er rigspolitichefen indstillet på at anskaffe egnede beskyttelsesdragter til ansatte inden for politiet. Beskyttelsesdragterne for politiet skal forene en række forskellige krav, f.eks. bevægelsesfrihed og modstandsevne, og der foretages som tidligere oplyst i samarbejde mellem politiet og andre statslige myndigheder en vurdering af forskellige typer dragter og de praktiske leveringsmuligheder.

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at det endnu ikke har været muligt at afslutte overvejelserne om anskaffelse af beskyttelsesdragter til særligt udsatte polititjenestemænd. Disse overvejelser sker i nært samarbejde med politiets ledelse i øvrigt og politipersonalets repræsentanter. Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at oplyse, hvornår de forskellige problemer, der knytter sig til anskaffelsen af beskyttelsesdragter for politiet, kan forventes at være afklaret.

Justitsministeriet kan henholde sig til det oplyste.

Spm. nr. S 901

Til *miljøministeren* (18/3 85) af:

Knud Østergaard (KF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om forureningen af Ringkøbing og Nissum fjorde?«

Begrundelse

Ifølge Weekendavisen, Berlingske Aften, er forureningen af Ringkøbing og Nissum fjorde i så stærk en udvikling, at biologer kalder tilstanden en økologisk katastrofe. Forureningskilderne skal ifølge avisens oplysninger være fiskedamme, byspildevand og landbrug.

Svar (27/3 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Forureningstilstanden i Ringkøbing Fjord er forværret stærkt igennem de sidste 10-15 år. Dette har været genstand for betydelige diskussioner, og Ringkøbing amtskommune, der efter miljøbeskyttelsesloven har tilsynet med vandkvaliteten i fjorden, har – efter konstatering af forværringen i slutningen af 1970erne – i 1981-83 ladet udføre en omfattende recipientundersøgelse i Ringkøbing Fjord. Undersøgelsen omfatter både vandkvaliteten i fjorden, sedimentet og de biologiske forhold. Undersøgelsen omfatter endvidere forskellige hydrauliske modelberegninger samt konsekvensberegninger for forskellige belastninger med næringsalte samt forskellige driftsformer for slusen ved Hvide Sande. Artiklen i Weekendavisen den 15. marts d.å. er bl.a. baseret på den viden, der er tilvejebragt gennem denne meget omfattende undersøgelse af Ringkøbing Fjord.

Miljøforholdene i Nissum Fjord har ikke været genstand for en tilsvarende grundig undersøgelse. De mere begrænsede undersøgelser, der har været gennemført i Nissum Fjord, viser et forureningsbillede, der minder meget om det, man har konstateret i Ringkøbing Fjord.

Ringkøbing amtskommune har for længst erkendt, at forureningstilstanden i fjordene er uacceptabel. Forholdene har også været bekendt for miljøstyrelsen og har været medvirkende til igangsætning af NPO-udredningsarbejdet i begyndelsen af 1983. Dette udredningsarbejde har efterfølgende været grundlag for udarbejdelsen af regeringens handlingsplan for nedbringning af næringsaltbelastninger fra byspildevand, landbrug, dambrug og industri.

Ringkøbing amtskommune har over for miljøstyrelsen oplyst, at man her i marts måned har vedtaget amtsvandvæsenets oplæg til recipientkvalitetsplanlægning for amtskommunen. Oplægget indeholder et krav om næringsstoffjernelse på renseanlæg, som på de større anlæg skal være udført inden udgangen af 1988. Ringkøbing amtskommune har drøftet dette med kommunerne, som har tilkendegivet en positiv indstilling til planen. Hermed satses der netop på parallelt med de initiativer, der er lagt op til i regeringens omtalte handlingsplan, at forbedre den for øje-

[Miljøministeren]

blikket utilfredsstillende vandkvalitet i bl.a. Ringkøbing og Nissum fjerde. Samtlige kommuner har således indledt et systematisk tilsyn omkring udledninger fra landbrugsejendomme.

For så vidt angår nedbringelse af forureningsbidraget fra dambrug har de jyske amtskommuner indledt et samarbejde om et fælles grundlag for at fastsætte regler for dambrugsindretningers drift og tilsynet med dambrugene.«

Spm. nr. S 902

Til *arbejdsministeren* (18/3 85) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren udvirke, at arbejdstilsynet trækker tilladelsen til at bruge asbest i forbindelse med fremstilling af produkter i Danmark tilbage?«

Begrundelse

Asbest har i over 100 år været kendt som et farligt produkt for mennesker at arbejde med. Invaliditet og dødsfald på grund af asbest er påvist i flere undersøgelser. Alligevel fortsætter man med at give tilladelse til brugen af asbest, selv om man kender risikoen for dem, der arbejder med stoffet. Det viser sig også, at medlemmer af samme familie som de arbejdere, der indgår i denne produktion, har asbeststøv i lungerne og derved får påført større risiko for at få lungesygdomme, f.eks. kræft.

Da der findes andre produkter, der kan overtage asbestens plads i produktionen, er det uacceptabelt for de mennesker, der arbejder med asbest, og for samfundet, at der gives tilladelse til fortsat brug.

Svar (25/3 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Som jeg også har givet udtryk for tidligere, senest ved min mundtlige besvarelse af spørgsmål nr. S 823 den 13. marts 1985, bygger den danske asbestpolitik på den grundopfattelse, at asbesten skal fjernes helt fra arbejdslivet, og at beskyttelsesniveauet dér, hvor asbesten stadig forekommer, skal være det højest mulige.

Derfor indeholder de gældende asbestregler også et generelt forbud mod fremstilling,

import og anvendelse af asbest og asbestholdige materialer.

I det omfang der stadig undtagelsesvis arbejdes med asbestholdige materialer, er der truffet en række forholdsregler om arbejdets udførelse, arbejdsstedets indretning og nedrivnings- og reparationsarbejder. Disse hører til verdens reneste.

For så vidt angår asbestcementprodukterne kan jeg nævne, at over halvdelen af de tidligere tilladte produktområder er blevet forbudt fra 1. januar 1985. Samtidig er det maksimale asbestindhold krævet halveret i de få asbestcementprodukter, der fortsat er tilladt frem til 1990.

Jeg finder, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for, at der ikke anvendes asbest på danske virksomheder.

Jeg vil derfor som nævnt ved min mundtlige besvarelse den 13. marts 1985 af spørgsmål nr. S 823 bede direktøren for arbejdstilsynet om at overveje en stramning af de eksisterende tilladelser til at anvende asbest i produktionen, ligesom jeg vil tage kontakt til justitsministeriet og industriministeriet med henblik på en undersøgelse af, om det er muligt at indføre en tidsbegrænsning for anvendelsen af asbestholdige bremsebelægninger.

Med hensyn til risikoen for medlemmer af samme familie som arbejdere i asbestproduktion har direktoratet for arbejdstilsynet over for mig oplyst, at der ved overholdelse af gældende sikkerhedsbestemmelser – som bl.a. går ud på, at det særlige arbejdstøj, der kræves i forbindelse med asbest og asbestholdige produkter, skal forblive på virksomheden, som skal sørge for opbevaring og renholdelse – ikke er nogen risiko for familiemedlemmerne.

Spm. nr. S 903

Til *justitsministeren* (18/3 85) af:

Carsten Andersen (SF):

»Skal spørgeren opfatte ministerens svar på spørgsmål nr. S 788 således, at justitsministeriets centrale samarbejdsudvalg ved hvert møde har drøftet politiets forhold til borgerne, eller således, at samarbejdsudvalget aldrig har haft et punkt på dagsordenen, hvorunder emnet er behandlet? Såfremt det er sket, ønsker spørgeren en kopi af indkaldelsen samt referat af det omtalte punkt på

[Carsten Andersen]

dagsordenen for justitsministeriets centrale samarbejdsudvalgs møde.«

Svar (28/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som nævnt i min besvarelse af 1. marts 1985 af spørgsmål nr. S 788 drøfter justitsministeriets centrale samarbejdsudvalg for politiet inden for rammerne af bestemmelserne i samarbejdscirkulæret løbende spørgsmål, som vedrører politiet.

Jeg kan henholde mig til min tidligere besvarelse og i øvrigt tilføje, at de spørgsmål, som vedrører politiets samarbejdsforhold, og som drøftes i samarbejdsudvalget, ifølge sagens natur ofte vil være spørgsmål, som også berører politiets forhold til borgerne.

Spm. nr. S 904

Til *ministeren for Grønland* (19/3 85) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren med nøjagtige referencer redegøre for, hvor spørgeren har udtalt sig kritisk om den grønlandske sælfangst, og om der med spørgerens tilhængere hentydes til miljøorganisationerne Verdensnaturfonden (WWF) og Greenpeace-Danmark, og for, hvor disse organisationer i bekræftende fald skulle have udtalt sig mod den grønlandske sælfangst?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten den 12. marts 1985 har ministeren udtalt, at »Brigitte Bardot, Margrete Auken og deres tilhængere har haft held i deres bestræbelser på at gøre sælskind upopulære, men de har bestemt ikke gavnet det miljø, som de har hævdet at interessere sig for.«

Desuden har ministeren til Randers Amts Avis den 7. marts 1985 udtalt:

»Margrete Auken ved så forfærdelig lidt om forholdene på Grønland, men sammen med miljøorganisationer som Greenpeace og personer som Brigitte Bardots udtalelser om sælfangst er hun med til at ødelægge den grønlandske fangerkultur.«

SF har aldrig deltaget i debatten om den stærkt omdiskuterede industrielle/kommercielle sælfangst ved New Foundland. I de tilfælde, hvor SF har udtalt sig om sælfangst,

har det udelukkende været til støtte for den grønlandske sælfangst og Grønlands eksport af sælskind, sidst på Nordisk Råds session i Reykjavik, hvor spørgeren bl.a. sagde:

»Jeg er enig med Jonathan Motzfeldt i det, han siger om sælfangstens betydning for Grønland. Derfor har bl.a. jeg og de andre, Jonathan Motzfeldt kaldte missionærerne, gjort et aktivt stykke arbejde for at støtte Grønland og dets eksport af sælskind.«

Både Greenpeace-Danmark, der har været blandt de mest aktive i protesterne mod de industrielle/kommercielle norsk/canadiske sælfangster ved New Foundland, og Verdensnaturfonden (WWF) har udtrykt deres utvetydige støtte til Grønlands sælfangst. I Grønlands hjemmestyres egen informationsfolder om den grønlandske sælfangst giver Greenpeace-Danmark udtryk for denne støtte og siger bl.a.:

»Forhåbentlig vil alle forstå, at kampen for naturen og miljøet langtfra er en kamp mod f.eks. det grønlandske fangersamfund.«

I samme informationsfolder siger Verdensnaturfonden (WWF) bl.a.:

»I Verdensnaturfonden har vi intet imod den grønlandske sælfangst, og det er forfærdeligt, at den internationale opinion på grund af uvidenhed har haft så urimelige konsekvenser for det grønlandske fangersamfund.«

Den forvirring, der er skabt omkring de tydelige forskelle mellem de industrielle/kommercielle norsk/canadiske sælfangster ved New Foundland og Grønlands livsnødvendige fangst af voksne sæler, som ministeren med sin forfejlede kritik af de personer og organisationer, der støtter Grønlands sælfangst, bidrager til, er den væsentligste årsag til, at Grønland i dag har store vanskeligheder med at afsætte deres sælskind på det europæiske marked.

Grønland og dets fangster, det være sig hval- eller sælfangster, er ikke tjent med sammenblandingen med de kommercielle fangsindustrier, hvis de truede grønlandske fangersamfund skal have mulighed for at fortsætte de hval- og sælfangster, der er livsnødvendige for deres forsatte eksistens.

Svar (28/3 85):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

[Ministeren for Grønland]

Det er velkendt, at den internationale kampagne mod sælfangst har skadet det grønlandske fangersamfund. Dette giver sig klart udtryk i de priser, der har kunnet opnås for grønlandske sælskind ved auktionerne. Således var gennemsnitsprisen for sælskind af ringsæler i 1975 220,65 kr., men ved den seneste auktion i 1984 45,94 kr.

Dette bringer fangersamfundets økonomiske eksistensgrundlag til at smuldre, men giver tillige et alvorligt stød mod den enkelte fangers selvrespekt: hans fangst er fuldt legitim, men bliver ikke anerkendt som sådan af verden udenfor.

Disse skadevirkninger er affødt af, at man i den internationale opinion ikke på tilstrækkelig tydelig måde har skelnet mellem fangst som industriel stordrift og traditionel grønlandsk fangst, ligesom der ikke skelnes mellem fangst af nyfødte sæler af klapmyds og grønlandssæl på ynglepladserne (en fangst, der ikke finder sted i Grønland) og anden sælfangst.

Hvis debatten får lov til at køre videre på denne unuancerede måde, vil skadevirkningerne for Grønland accelerere. Derfor må der gøres en aktiv indsats for at slå fast, at den grønlandske sælfangst er legitim, og at den heraf afledte afsætning af grønlandske sælskind ligeledes er det. Verdensnaturfonden og Greenpeace-Danmark har som citeret i Grønlands hjemmestyres informationsfolder tilkendegivet deres støtte til den traditionelle grønlandske sælfangst. Man kunne imidlertid ønske sig, at denne støtte i højere grad nåede ud i den internationale debat og gjorde denne mere nuanceret, end tilfældet er i dag. De aktiviteter, som i hvert fald andre landes Greenpeaceafdelinger udfolder rettet mod sælfangst, synes ikke at tage skadevirkningerne for Grønland i betragtning. Forhåbentlig vil Greenpeace-Danmark aktivt modvirke konsekvenserne heraf; bl.a. ved at påvirke Greenpeaceafdelingerne uden for Danmark.

Der foreligger ikke videnskabeligt belæg for at antage, at sælbestandene ved Grønland er for nedadgående, snarere tværtimod, hvilket kan være et problem i relation til fiskebestandene, som sælerne lever af. Margrete Aukén må være sig bevidst, at hver gang fangst af havpattedyr angribes, står tilbage i offentligheden et indtryk af en generel kritik af havpattedyrfangst.

Det er derfor vigtigt, at alle, som rejser sådanne spørgsmål i offentlige fora, aktivt medvirker til at gøre debatten saglig og afbalanceret, så den ikke fortsat skal medføre skade for den grønlandske fangerkultur.

Spm. nr. S 906

Til indenrigsministeren (19/3 85) af:

Maisted (FD):

»Agter ministeren også at tolerere den seneste overflytning af en offentligt ansat til »anden tjeneste« på grund af den ansattes medlemskab af anden fagforening end den socialdemokratisk dominerede?«

Begrundelse

Der har gennem den seneste tid været uro omkring lederen af vuggestuen i Nørre Allé, København, fr. Inga Johannesen, på grund af dennes medlemskab af De Frie Fagforeninger.

Episoderne har været ganske groteske såsom bortførelse af fru fra vuggestuen.

Ifølge dagspressen den 19. januar 1985 har Københavns kommune nu besluttet at overføre fr. Inga Johannesen til tjeneste som cykelvikar, idet direktøren for Københavns kommunes social- og sundhedsforvaltning udtaler:

»Flytningen af Inga Johannesen er sket udelukkende af hensyn til børnene. Vi kunne ikke blive ved at tage ansvaret for, at de hver dag skulle opleve demonstrationer foran vuggestuen. Der har også været klager fra nogle forældre. Dem har vi også været nødt til at tage hensyn til.

Derimod har det intet som helst med Inga Johannesens fagforeningsforhold at gøre.«

Men da demonstrationerne sker på grund af fagforeningsforholdet, er det ganske åbenbart kommunens grund til fruens overførsel til anden tjeneste.

Foreløbigt svar (27/3 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Da det af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at det vedrører en ansat i Københavns kommune, har jeg bedt Københavns borgerrepræsentation om en udtalelse.

Når svaret foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 907

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (19/3 85) af:

Per Stig Møller (KF):

»Kan organisationer foranmeldt løbende networkagtig orientering af deres medlemmer over fem angivne, geografisk spredte lokal-TV-stationer under en eventuel konflikt uden at komme i konflikt med den lokale suverænitæt, der er forudsat i loven om lokal-TV og nærradio?«

Begrundelse

Radioavisen den 19. marts d.å. kl. 11 kunne meddele, at nogle fagforeninger under en eventuel kommende konflikt ville bruge lokal-TV til at informere deres medlemmer om dens forløb. Der angaves fem byer, som ville blive dækket.

Svar (27/3 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Den 21. december 1984 oplyste jeg i besvarelsen af spørgsmål nr. S 444 (sp. 4240) bl.a., at jeg var af den opfattelse, at forholdet mellem networks og forsøgsordningen må vurderes meget nøje. Jeg var bekendt med, at spørgsmålet skulle behandles i lokalradio- og -TV-udvalget, og jeg tilkendegav, at jeg lagde vægt på, at forholdet blev afklaret hurtigst muligt.

Jeg kan i denne forbindelse henvise til, at udvalget i en rundskrivelse af 18. februar 1985 til lokal-TV-stationerne har fastslået, at det er formålet med forsøgsordningen at tilvejebringe erfaringer om mulighederne for at udøve en programvirksomhed, der er udtryk for et interessefællesskab i enkelte lokale områder. Stationerne er dog ikke afskåret fra i et vist omfang at udsende programmer af en anden karakter eller fra at samarbejde med hinanden eller med foretagender, der står uden for forsøgsordningen.

I denne forbindelse har udvalget imidlertid præciseret,

1. at forsøgstilladelsen ikke kan overdrages helt eller delvis,
2. at den enkelte stations programsammensætning skal omfatte mindst 50 pct. lokalproduceret stof eller stof, der på anden

måde har tilknytning til det pågældende lokale område,

3. at spredningen eller fordelingen i det lokale område af programmer, der føres frem til stationerne udefra, ikke må foregå samtidig med, at fremføringen sker (medmindre der er tale om lokalt stof).

Ved udformningen af disse regler har udvalget fastsat grænser for stationernes anvendelse af ikke-lokalt stof, der ikke mindst sigter på networksamarbejde. Jeg vil skønne, at udvalget for forsøgsordningens vedkommende har fundet en rimelig balance i denne henseende, og jeg går ud fra, at udvalget vil være opmærksom på, om der opstår tvivl om reglernes overholdelse.

Spm. nr. S 908

Til *ministeren for skatter og afgifter* (19/3 85) af:

Rønholt (KF):

»Agter ministeren at hæve det beløb, landmænd erhvervsmæssigt må tjene ved siden af landbruget uden at skulle gå over til kvartårlig momsindberetning?«

Begrundelse

Da momsloven blev indført, blev der på grund af landbrugets asymmetriske indtjeningsforhold åbnet adgang til halvårige momsindberetninger. Samtidig blev der fastsat en bestemmelse om, at dersom landmandens erhvervsmæssige indtægt uden for landbruget oversteg 100.000 kr., skulle han overgå til kvartårlige indberetninger. Beløbet er ikke siden justeret, hvilket indebærer, at mange landmænd med supplerende erhvervsmæssige indtægter som f.eks. maskinstationsvirksomhed skal indberette kvartårligt med likviditetsforringelser til følge.

Svar (27/3 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Efter momslovens § 25 kan en landbrugsvirksomhed forblive i landbrugsregisteret, selv om virksomheden i mindre omfang leverer ydelser, hvortil virksomhedens materiel benyttes, eller leverer naturprodukter fra ejendommens område.

I 1972 fastsattes som vejledende regel, at den årlige omsætning af de nævnte leveran-

[Ministeren for skatter og afgifter]

cer kan udgøre indtil $\frac{1}{3}$ af virksomhedens samlede omsætning, dog højst 50.000 kr., uden at det får konsekvenser for virksomhedens registrering i landbrugsregisteret.

Med virkning fra den 1. januar 1981 skete en forhøjelse – ajourføring – af beløbet til 100.000 kr.

Jeg vil nu tage spørgsmålet om en forhøjelse af beløbet op til overvejelse.

Spm. nr. S 909

Til *justitsministeren* (20/3 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at foretage en politimæssig undersøgelse af, hvem der har udleveret en fortegnelse over virksomheder, der rummer eksplosionsrisiko m.v., til dagbladet Aktuelt den 15. marts 1985, uagtet denne fortegnelse fra arbejdsministeren er tilstillet folketingets miljø- og planlægningsudvalg som fortrolig?«

Begrundelse

Af hensyn til almindelige retssikkerhedsprincipper finder spørgeren det vigtigt, at ensartede forhold behandles efter samme regler og praksis.

Svar (28/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter retsplejelovens regler kan anmeldelse af formodet strafbart forhold indgives til politiet. I den forbindelse bemærkes, at den omhandlede fortegnelse over virksomheder efter det oplyste hidrører fra et udvalgsarbejde under arbejdsministeriet, og justitsministeriet er ikke på det foreliggende grundlag indstillet på at tage initiativ til at lade foretage en politimæssig efterforskning.

Spm. nr. S 910

Til *justitsministeren* (20/3 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ministeren ophæve beslutningen om at sigte medlemmer af partiet venstresocialisternes folketingsgruppe for overtrædelse af straffelovens § 152 som følge af offentliggørelse af monopoldirektoratets redegørelser for forholdene i gødnings- og isoleringsbrancherne?«

Begrundelse

Der henvises til, at et eller flere medlemmer af folketingets miljø- og planlægningsudvalg, der ikke er medlemmer af SFs eller VS' folketingsgrupper, har foranlediget en fortegnelse, udarbejdet af et af arbejdsministeriet nedsat ekspertudvalg, over virksomheder, der indebærer risiko for eksplosionsfare m.v., offentliggjort i dagbladet Aktuelt den 15. marts 1985, uagtet at den pågældende fortegnelse er tilstillet udvalget som fortrolig.

Af hensyn til almindelige retssikkerhedsprincipper finder spørgeren det vigtigt, at ensartede forhold behandles efter samme regler og praksis.

Svar (28/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det fremgår af min besvarelse af 7. januar 1985 af spørgsmål nr. S 487, har politidirektøren i København over for justitsministeriet oplyst, at industriministeriet den 22. november 1984 anmodede Københavns politi om at undersøge, hvorvidt der er begået strafbare forhold i forbindelse med udlevering af den i spørgsmålet nævnte redegørelse.

Politidirektøren har oplyst, at den undersøgelse, som herefter har været iværksat, nu er afsluttet, og at sagen er forelagt for statsadvokaten med henblik på stillingtagen til tiltalspørgsmålet.

Jeg kan oplyse, at justitsministeriet ikke har planer om at gribe ind i behandlingen af den omhandlede konkrete straffesag.

Spm. nr. S 911

Til *arbejdsministeren* (20/3 85) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt andre virksomheder end Dansk A-træ i Brande igennem længere tid har vægret sig ved til arbejdstilsynet at udlevere oplysninger om farlige stoffer i virksomhedens produktion i forbindelse med registreringen af virksomheder, der er omfattet af EF-direktiv 82/501/EØF af 24. juni 1982 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter?«

Begrundelse

[Leif Hermann]

I radio Midt- og Vestjyllands nyhedsudsendelse den 15. marts 1985 kl. 18.00 nævntes, at virksomheden Dansk A-træ i Brande igennem længere tid har vægret sig ved at udlevere oplysninger om forskellige risikofaktorer til arbejdstilsynet. Det forekommer spørgeren at være af afgørende betydning for troværdigheden af den i spørgsmålet nævnte registrering, at arbejdstilsynet kommer i besiddelse af de pågældende oplysninger i videst muligt omfang.

Svar (1/4 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg kan på baggrund af en indhentet udtalelse fra direktoratet for arbejdstilsynet oplyse følgende:

EF-direktiv 82/501/EØF af 24. juni 1982 er i Danmark implementeret ved miljøministeriets bekendtgørelse nr. 204 af 1. maj 1984 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter og arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 323 af 7. juli 1983 om arbejdets udførelse samt visse regler i justitsministeriets regie.

Anmeldelser til arbejdstilsynet påhviler virksomheder, der er opført på bilag 1 i arbejdsministeriets bekendtgørelse. Anmeldepligten omfatter planer over nye arbejdsprocesser m.v. samt væsentlige ændringer i disse. Anmeldelse efter miljøministeriets bekendtgørelse sker til kommunerne, der sender kopi af anmeldelse til arbejdstilsynet.

Det er direktoratets almindelige indtryk, at langt de fleste virksomheder uden tøven giver arbejdstilsynet de oplysninger, tilsynet ønsker. Det har endnu ikke været nødvendigt at rejse tiltale for at få de nødvendige oplysninger.

Om den konkrete sag kan oplyses, at virksomheden nu til arbejdstilsynet har oplyst, hvilke stoffer der skal indgå i produktionen. Der er truffet aftale om et møde mellem virksomheden og arbejdstilsynets kreds for at fastlægge retningslinier for arbejdet på virksomheden.

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 912

Til *undervisningsministeren* (20/3 85) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at antallet af hold på landets seminarier i perioden 1970-1985 er nedskåret med 69 pct.?«

Svar (26/3 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at antallet af hold på landets seminarier er nedskåret med 69 pct. Beregningen tager udgangspunkt i, at der i 1973 blev optaget det højeste antal nogen sinde, nemlig 196 hold, og at der i 1985 er planlagt optaget 60 hold.

Spm. nr. S 913

Til *finansministeren* (20/3 85) af:

Thoft (SF):

»Med hvilken lovhjæmmel kan forsvaret disponere over indkomne midler ved bortsalg af f.eks. den militære klædefabrik i Hørsholm, og vil salgsindtægten af denne fabrik blive modregnet i den real-udgiftsstigning, forsvarsforligspartierne vedtog ved indgåelse af forsvarsforliget i sommeren 1984?«

Begrundelse

I disse dage udbyder forsvarets bygnings-tjeneste den militære klædefabrik i Hørsholm til salg til højestbydende. Jeg har i den forbindelse fået oplyst, at indtægterne ved dette bortsalg af fast ejendom i forsvarsministeriets regie behandles helt anderledes end i øvrige ministerier. Hvor det normalt er praksis, at indtægter ved sådanne salg af statsejendomme tilfalder statskassen, skulle det for forsvarsministeriets område være praksis, at ministeriet kan udvide udgifterne med et til salgsindtægterne svarende beløb. Hvilken lovhjæmmel har denne særlige praksis? I forbindelse med det seneste forsvarsforlig vedtog forsvarsforligspartierne, at forsvarsudgifterne skulle stige med nærmere angivne beløb i forligsperioden. Vil denne ekstraordinære indtægt fra salg af klædefabrikken skulle modregnes i de aftalte beløbsstigninger, eller vil forsvarsudgifterne stige herudover med salgsindtægten fra klædefabrikken?

Svar (1/4 85):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Ifølge de indledende anmærkninger til finansloven for finansåret 1985, ad § 22. For-

[Finansministeren]

svarsministeriet er »...kapitalindtægter i forbindelse med afhændelse af fast ejendom normalt ikke omfattet af nettoprincippet«, hvilket indebærer, at indtægter ved salg af forsvarers ejendom ikke kan genanvendes. De vil i stedet optræde på forslag til lov om tillægsbevilling som en nettoforbedring af statens finanser.

I det af spørgeren nævnte eksempel vil der således ikke automatisk kunne gennemføres en forøgelse af forsvarsministeriets bruttoudgifter modsvarende den opnåede kapitalindtægt.

Spm. nr. S 915

Til *undervisningsministeren* (20/3 85) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Agter ministeren – såfremt det fornødne antal studerende melder sig ved den kommende optagelsesrunde – at bevare de 3 stamhold på Vordingborg, Haslev og Holbæk seminarier, som ellers påtænkes nedlagt?«

Svar (27/3 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er på nuværende tidspunkt planlagt at reducere antallet af hold på lærerseminarierne fra de planlagte 63 hold til 60 hold ved optagelsen i 1985. Det er meddelt seminarierne, at de 3 sjællandske seminarier i Vordingborg, Haslev og Holbæk reduceres fra 3 hold til 2 hold, dels på grund af det hidtidige frafald, dels fordi det 3. hold ikke har været fyldt op. Når tilmeldingerne foreligger, vil jeg som i tidligere år tage spørgsmålet om eventuelle justeringer op. Hvis der viser sig store afvigelser fra det forventede ansøgertal, kan der blive tale om justeringer af holdoprettelserne både i opadgående og nedadgående retning. Det gælder i København såvel som på de sjællandske seminarier.

Spm. nr. S 917

Til *udenrigsministeren* (20/3 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil den danske regering meddele USA, at Danmark på det skarpeste tager afstand fra USAs trusler om, at Nicaraguas regering skal fjernes, at Danmark med voksende bekymring følger USAs optrapning af presset mod Nicaragua, samt at Danmark anser USA-ad-

ministrationens nuværende politik over for Nicaragua som en trussel mod freden i området?«

Begrundelse

USA-regeringen med Reagan i spidsen har i den seneste tid voldsomt optrappet det amerikanske pres mod Nicaragua. Reagan har således offentligt udtalt, at Nicaraguas regering bør fjernes i sin nuværende form, der ifølge præsidenten er en kommunistisk totalitær stat.

Til støtte for denne politik søger præsidenten fortsat penge til kontraernes lejehære og søger at hindre udviklingslån til Nicaragua osv. Dette på trods af, at der er tale om en helt folkeretsstridig indblanding i et andet lands anliggender, og på trods af, at Nicaraguas nuværende regering er valgt med en opbakning, som det vist aldrig er lykkedes nogen præsident at opnå blandt USAs vælgere.

Der er tale om en kollisionskurs, der kan føre til en blodig krig i området, og som blokerer for den fredsproces i området, som bl.a. Danmark har været med til at støtte.

Svar (27/3 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen tillægger det afgørende betydning, at konflikterne i Mellemamerika løses ad fredelig vej og gennem forhandling.

I overensstemmelse med folketingets dagsorden af 26. april 1984 har regeringen givet sin klare støtte til Contadoralandenes bestræbelser på i Mellemamerika at fremme fredelige løsninger uden ydre indblanding. Jeg har redegjort nærmere herfor, bl.a. i min besvarelse af spørgsmål nr. S 254 af 12. november 1984.

Den såkaldte Contadoraproses har i nogle måneder stået i stampe. Der har været bilaterale problemer mellem USA og Nicaragua, men bl.a. også mellem Nicaragua og Costa Rica. En række vanskeligheder er imidlertid blevet ryddet af vejen i de senere uger. USA's udenrigsminister Shultz mødtes i begyndelsen af marts 1985 med Nicaraguas præsident Ortega, og en betydningsfuld asylsag mellem Nicaragua og Costa Rica er blevet løst. Contadora-gruppen stiler på denne baggrund mod et nyt møde med de fem be-

[Udenrigsministeren]

rørte mellemamerikanske lande i midten af april 1985. Det er regeringens håb, at fredsprocessen herved kan genvinde sin fremdrift.

Regeringen vil sammen med de øvrige ni lande i det europæiske politiske samarbejde også i den kommende tid støtte Contadora-gruppens anstrengelser for at opnå fredelige løsninger på områdets konflikter uden ydre indblanding.

Spm. nr. S 918

Til *udenrigsministeren* (20/3 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil regeringen officielt afkræve USA en redegørelse i anledning af, at USA-støttede partisaner begår terror i Nicaragua?«

Begrundelse

Som led i USAs uerklærede krig mod Nicaragua har USA hidtil støttet de såkaldte kontraer, hvoraf en del er amerikanske lejersoldater.

Der foreligger nu flere rapporter, der viser, at disse USA-støttede kontraer systematisk har dræbt, tortureret, voldtaget, kidnappet og lemlæstet civile. Se herom f.eks. Politiken den 8. marts 1985.

Lykkeligvis er der i USA stigende modstand mod bevillingerne til kontraerne, og forhåbentlig vil det lykkes at sikre et flertal i kongressen imod yderligere bevillinger.

I den forbindelse er det særdeles vigtigt, at lande som Danmark er med til at øge den internationale opmærksomhed omkring disse spørgsmål og er med til at styrke presset imod Reagan-administrationens politik, der jo har det erklærede formål om nødvendigt med magt at bringe Nicaraguas nuværende regering til fald.

Den danske regering kan dermed bidrage til at sikre freden i denne del af verden.

Svar (27/3 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Vedrørende den amerikanske administrations finansielle støtte til de såkaldte »contra'er« i Nicaragua erindres om, at den amerikanske kongres i oktober 1984 besluttede, at der ikke kunne disponeres over budgetmidler til »contra'erne«, før begge kongressens

kamre gav deres tilslutning hertil. Kongressen har ikke hidtil gjort dette.

Om regeringens holdning til konflikterne i Mellemamerika kan jeg henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 917.

Spm. nr. S 923

Til *boligministeren* (20/3 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP).

»På hvilken måde agter ministeren at løse boligproblemet for de asylsøgere, der opnår opholdstilladelse i Danmark af mere permanent art?«

Begrundelse

Det er en kendt sag, at der rundt omkring i landet er lange ventelister med boligsøgende. Eftersom opsamlingsstederne for asylsøgere med hast fyldes op, vil det blive nødvendigt med nye boliger for asylsøgere med opholdstilladelse.

Da der i forvejen er underskud af boliger, må det forudses, at der kan opstå yderligere boligproblemer og boligkøer for danske statsborgere.

Svar (27/3 85):

Boligministeren (Bollmann):

Efterspørgslen efter udlejningsboliger og dermed størrelsen af ventelister med boligsøgende er ikke udtryk for et akut utilfredsstillt boligbehov, men påvirkes derimod af mange andre faktorer, blandt hvilke kan nævnes huslejens størrelse, efterspørgernes aktuelle økonomiske situation og forventninger til den fremtidige indkomstudvikling, muligheden for at tilfredsstille et boligønske gennem erhvervelse af ejerbolig, herunder ved nybyggeri, de unges ønske om at fraflytte forældrenes bolig eventuelt i forbindelse med stiftelse af egen familie etc. Disse faktorer har sammenhæng med de forskelligartede motiver bag de boligsøgendes udtrykte ønske om en bolig.

Regeringen bestræber sig på at tilvejebringe en bred vifte af bomuligheder, der kan tilfredsstille befolkningens vidt forskellige boligønsker for derved at nedbringe presset på den »traditionelle familieboligsektor«, hvor ventelisterne kan konstateres.

[Boligministeren]

Det sker bl.a. ved en udbygning i ungdomsboligsektoren.

Det sker endvidere ved tilrettelæggelse af en ældreboligpolitik, der kan sikre attraktive fysiske og økonomiske boligvilkår for den ældre del af befolkningen.

Fremdeles må fremhæves regeringens rentepolitik, der gennem en lav og stabil rente har virket gunstigt på nybyggeriet inden for ejerboligsektoren.

Endelig må der også nævnes det fortsatte byggeri inden for den almennyttige boligsektor.

Når der henses til alle disse bestræbelser, er det min opfattelse, at Danmark under de gældende forhold vil være i stand til også boligmæssigt at absorbere kredsen af asylsøgende, uden at der vil opstå yderligere boligproblemer og boligkøer for danske statsborgere.

Spm. nr. S 927

Til forsvarsministeren (21/3 85) af:

Jes Lunde (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt forsvarrets ammunitionsfabrik i Elling har destrueret krigskemikalier såsom røgbomber, sennepsgasminer og lignende?«

Begrundelse

Forsvarets ammunitionsfabrik i Elling er i det seneste nummer af ugeavisen Klassekampen nævnt som en af de mulige årsager til overhyppighed af kræfttilfælde i Strandby. I den forbindelse ønsker spørgeren oplyst, hvorvidt der har været destrueret stoffer, som har kunnet medvirke til at fremkalde de mange kræfttilfælde.

Svar (2/4 85):

Forsvarsministeren (Engell):

Ammunitionsarsenalet i Elling er en virksomhed, der alene producerer og vedligeholder ammunition. Systematisk destruktion af krigskemikalier ligger ikke inden for arsenalets virksomhedsområde. De destruktioner, der har fundet sted, er sket i forbindelse med produktionen af forskellige fyrværkerisager såsom observationsrøgbomber, kanonslag og øvelsestændpatroner, og de har kun været af ringe omfang.

Når destruktion finder sted, sker det ved afbrænding eller ved opløsning i vand, der derefter passerer et internt rensningsanlæg.

I perioden 1959–1974 har der været fremstillet røghåndbomber. I forbindelse hermed har der fundet afprøvning sted, ligesom eventuelle rester af røgsats er blevet afbrændt.

I forbindelse med adskillelse af kasseret ammunition har der frem til 1980 i forståelse med brandmyndighederne været afbrændt krudt på forskellige lokaliteter ca. 2 km vest for Ammunitionsarsenalet og på lokaliteter ca. 10 km sydvest for Frederikshavn.

Der har aldrig været destrueret sennepsgas ved Ammunitionsarsenalet.

Spm. nr. S 928

Til statsministeren (21/3 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor længe vil regeringen stiltiende acceptere de afskedigelser og personforfølgelser, der finder sted i Københavns kommune af personer, der har meldt sig ind i en fri fagforening?«

Begrundelse

I den senere tid har der været to yderligere eksempler på, at der ikke er fagforeningsfrihed i praksis her i landet. En brandmand og en vuggestueleder er blevet flyttet fra det arbejde, de i årevis har passet til deres foresattes tilfredshed. Da disse to meldte sig ind i en fri fagforening, blev de efter andres demonstrationer og lovovertrædelser flyttet fra deres arbejdsplads til andet arbejde, ja endda truet med fyring. Trods disse uhyrligheder og overgreb mod den personlige frihed har regeringen været påfaldende tavs. Skyldes denne tavshed, at regeringen accepterer disse tilstande, bør det komme til offentlighedens kendskab. I modsat fald finder spørgeren det rimeligt, at regeringen griber ind, så lovens bogstav om, at organisationstvung ikke må finde sted, kan bringes til udførelse. Dette gælder især over for et par borgmestre i København, der har fulgt gadens parlament og ved hjælp af taktiske træk er gået uden om loven.

Svar (29/3 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Indenrigsministeren, der har tilsynet med Københavns kommune, følger nøje sager af den karakter, der har været omtalt i pressen i de senere måneder.

Det er regeringen bekendt, at der er foretaget uansøgte forflytninger, hvorimod vi ikke har kendskab til afskedigelser.

Spm. nr. S 930

Til *arbejdsministeren* (21/3 85) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren anmode arbejdsdirektoratet om på ny at overveje nedlæggelsen af de deltidsbetjente arbejdsformidlingskontorer i kommunerne Trehøje, Egvad, Åskov, Thyborøn-Harboør, Thyholm og Aulum-Haderup i Ringkøbing amt?«

Begrundelse

Der er i forvejen i erhvervslivet og blandt de arbejdssøgende en betydelig skepsis over for effektiviteten i den statslige arbejdsformidling. Det forhold, at nogle fagforbund helt eller delvis har genoptaget arbejdsformidlingen, og at snart hovedparten af alle stillinger på alle niveauer udbydes gennem avisannoncer, beviser dette. Effektiviteten vil kunne blive yderligere formindsket, i det omfang arbejdsformidlingskontorerne henlægges til centerbyer og altså fjernes fra de områder, hvor de arbejdsløse og arbejdsgiverne bor. Bortset fra, at det vil være i strid med regeringens almindelige bestræbelse for modernisering og decentralisering i den offentlige sektor, vil der også kunne ske en forringelse af det opsøgende arbejde og kontakten til virksomheder, arbejdssøgende, socialudvalg og beskæftigelsesudvalg i de enkelte kommuner.

Svar (27/3 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Spørgeren fastslår som en kendsgerning i begrundelsen, at der i erhvervslivet er en betydelig skepsis over for effektiviteten i den statslige arbejdsformidling, og at nedlæggelsen af de 6 nævnte små deltidsbetjente afdelingskontorer i Ringkøbing amt vil medføre, at effektiviteten yderligere formindskes.

Jeg er ikke enig med spørgeren i, at det forholder sig således.

Det er arbejdsdirektoratets overordnede mål, som jeg kan tilslutte mig, at AF-systemet skal baseres på enheder, som er tilstrækkelig store til at kunne yde en varieret service over for såvel arbejdsgivere som arbejdssøgende.

Der er to hovedbegrundelser for ændringer i kontorstrukturen i en region, dels stigende krav til AFs service over for arbejdssøgende og arbejdsgivere, dels begrænsninger i AFs ressourcer. Ofte er der tale om en kombination af de to hensyn.

I overvejelserne om den mest hensigtsmæssige struktur i de enkelte regioner er arbejdsdirektoratet meget opmærksomt på, at kontorenhederne spredes i regionen, og at alle områder sikres en rimelig dækning.

Jeg kan oplyse, at direktoratets beslutning om at nedlægge de 6 små afdelingskontorer er baseret på en analyse vedrørende afdelingskontorstrukturen i Ringkøbing amt, udarbejdet af sekretariatet for arbejdsmarkedsnævnet. Det fremgår af denne, at de kontorer, direktoratet har besluttet skal nedlægges, primært tjener som »afstemplingssteder«, medens andre og mere serviceprægede funktioner udføres fra de større afdelingskontorer.

På flere af de kontorer, der skal nedlægges, foretages der ikke regelmæssig opsøgende virksomhed over for områdets arbejdsgivere eller regelmæssig kontakt med social- og sundhedsforvaltningen, idet disse opgaver varetages af nærmeste større afdelingskontor. Endvidere er antallet af ordinære formidlere yderst begrænset.

I overvejelserne om, hvilke kontorer der skal nedlægges, har direktoratet taget højde for, at de arbejdssøgende ikke vil få urimeligt langt til nærmeste AF-kontor, ligesom der er taget hensyn til eksistensen af kollektive trafikforbindelser.

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for at anmode arbejdsdirektoratet om på ny at overveje nedlæggelserne af afdelingskontorerne i Aulum, Tarm, Sdr. Felding, Vildbjerg, Thyborøn og Hvidbjerg.

For så vidt angår regeringens almindelige bestræbelser for modernisering og decentralisering i den offentlige sektor, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg ikke se, at en strukturændring, som har

[Arbejdsministeren]

til mål at opbygge bæredygtige serviceenheder i lokalområderne, er i modstrid hermed. Jeg finder ikke, at det kan være holdbart at opretholde kontorenheder, der kun har åbent en enkelt eller få dage om ugen, og som ikke kan yde den nødvendige service.

Spm. nr. S 932

Til *finansministeren* (21/3 85) af:

Connie Hedegaard (KF):

»Vil ministeren overveje at liberalisere adgangen til at give offentligt ansatte, hvis ægtefæller udsendes til arbejde i udlandet, f.eks. som u-landseksperter eller som medarbejdere for danske eksportvirksomheder, orlov?«

Begrundelse

I en tid med arbejdsløshed forekommer det at være en betragtelig hindring for eksperter og andres udsendelse i offentligt eller privat hverv, f.eks. til udviklingslandene, at ægtefæller ofte har problemer med at opnå orlov fra deres arbejde, hvorfor en liberalisering på dette område ville være ønskelig.

Målet må være, at vi får den størst mulige smidighed på dette felt med henblik på, at kvalificerede eksperter og medarbejdere ikke på forhånd afstår fra at tage imod jobudfordringer i det fremmede. Ikke mindst af hensyn til de danske eksportvirksomheders muligheder i udlandet forekommer det vigtigt, at danske eksportvirksomheder medarbejdermæssigt har de bedst mulige betingelser for at slå sig igennem på de udenlandske markeder.

Svar (29/3 85):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Tjenestefrihed til ansatte i staten, folkeskolen og folkekirken ydes for overenskomstan-satte i henhold til bestemmelser herom i gældende overenskomster mellem finansministeriet og vedkommende organisation og for tjenestemænds vedkommende i medfør af § 58 i lov nr. 291 af 18/6 1969 om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

Overenskomstan-satte: Tjenestefrihed uden løn i henhold til overenskomster mellem finansministeriet og eksempelvis Akademikerne Centralorganisation eller Handels- og

Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark gives af vedkommende minister eller den, han bemyndiger dertil, i indtil 1 år ad gangen, dog længst i 3 år. Ydelse af 4 års tjenestefrihed uden løn kræver aftale mellem finansministeriet og vedkommende organisation, hvilket også er tilfældet, hvis tjenestefrihed skal ydes med mere end 1 år ad gangen.

Tjenestemænd: I medfør af tjenestemandslovens § 58, stk. 1, kan vedkommende minister eller den, han bemyndiger dertil, give en tjenestemand tjenestefrihed uden løn i indtil 3 år, medens tjenestefrihed uden løn herudover kræver finansministerens samtykke.

Praksis for at yde tjenestefrihed uden løn til ansatte, hvis ægtefæller sendes til udlandet, f.eks. som u-landseksperter eller som medarbejdere for danske eksportvirksomheder, er, at finansministeriet altid imødekommer sådanne ansøgninger, når disse forelægges for finansministeriet.

Foranlediget af anmodninger fra flere ministre overvejer finansministeriet at udsende cirkulære til samtlige ministerier m.v. med henstilling om at vise imødekommenhed over for ansøgninger om tjenestefrihed uden løn til ægtefæller til eksempelvis ansatte i udenrigstjenesten eller i Grønlands hjemmestyre eller ægtefæller til de personer, som rejser til udlandet i forbindelse med systemeksport el.lign.

Spm. nr. S 935

Til *indenrigsministeren* (22/3 85) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der er stor mangel på sundhedsplejersker i det syd- og sønderjyske område, samt oplyse, hvilke initiativer ministeren i bekræftende fald vil tage for at afhjælpe denne mangel?«

Begrundelse

Gennem efterhånden adskillige år har der været konstateret en konstant mangel på sundhedsplejersker i det syd- og sønderjyske område. Senest har Esbjerg kommune ifølge dagbladet Vestkysten den 20. marts 1985 måttet foretage indskrænkninger i sundhedsplejen, fordi man trods gentagne stillingsopslag ikke har kunnet få besat det normerede antal sundhedsplejerskestillinger. På den aktuelle baggrund er spørgeren interesseret i at

[Agerschou]

få oplyst, om ministeren også erkender denne mangel, og hvilke initiativer ministeren da i givet fald vil tage.

Svar (27/3 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Indenrigsministeriet har anmodet sundhedsstyrelsen om en udtalelse i anledning af det stillede spørgsmål. Sundhedsstyrelsen har herefter ved skrivelse af 25. marts 1985 bl.a. udtalt, at der januar 1984 i hele landet var ansat 54,1 sundhedsplejerske mindre end planlagt i de sociale og sundhedsmæssige udbygningsplaner, heraf 7,7 i Ribe amt og 3,3 i Sønderjyllands amt. Det må derfor antages, at mangelen på sundhedsplejersker i forhold til det planlagte antal ansat i småbørns- eller kombineret ordning er relativt større i de to amter end i landet som helhed.

Sundhedsstyrelsen har endvidere udtalt, at en opgørelse over antallet af 0-årige børn og 0-6-årige børn pr. sundhedsplejerske – omregnet til heltidsbeskæftigede i småbørns-sundhedsplejen – i de to amter og Esbjerg kommune viser, at disse tal er betydelig højere end gennemsnittallet for hele landet. Set i relation til børnetallet er sundhedsplejerskenormeringen i de nævnte områder således lavere end landsgennemsnittet.

Det kan supplerende oplyses, at sundhedsstyrelsen altid giver dispensation til ansættelse af sygeplejersker ved sundhedsplejerskeordningen, som ikke har afgangsbetegnelse som sundhedsplejerske fra Danmarks Sygeplejerskehøjskole, hvis den pågældende sygeplejerske opfylder betingelserne for optagelse på uddannelsen til sundhedsplejerske ved Danmarks Sygeplejerskehøjskole.

Det kan endvidere oplyses, at Danmarks Sygeplejerskehøjskole, Århus afdeling, siden 1981 har optaget alle ansøgere, der har opfyldt adgangsbetingelserne til sundhedsplejerskeuddannelsen, og som har været bosiddende i Jylland.

I indeværende undervisningsår er der ingen ansøgere fra Ribe amt, men 3 fra Sønderjyllands amt. For det kommende undervisningsår har meldt sig 2 fra Ribe amt og 1 fra Sønderjyllands amt. Tilskyndelsen for den enkelte sygeplejerske til at lade sig uddanne til sundhedsplejerske afhænger også af kommunernes vilje til at yde tilskud til den pågældende under uddannelsen. Indenrigs-

ministeriet anmodede derfor i februar 1983 samtlige amtskommuner om dels for de ansøgnings om tjenestefrihed med løn, der endnu verserede, at se positivt på disse, dels eventuelt at nyvurdere tidligere meddelte afslag om tjenestefrihed med løn, specielt i de tilfælde, hvor amtskommunen måtte have nedsat antallet af ansøgnings, hvortil løn var bevilget, set i forhold til tidligere år.

Der pågår derfor ikke for tiden overvejelser om initiativer til en forbedret sundhedsplejerskedækning i det syd- og sønderjyske område.

Spm. nr. S 936

Til *socialministeren* (22/3 85) af:

Agerschou (SF):

»Hvordan har udviklingen været i kommunernes ansøgnings om refusion af udgifterne til hjemmehjælp fra 1. kvartal 1984 til 1. kvartal 1985?«

Svar (2/4 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Udviklingen i kommunernes refusionsanmeldte udgifter til hjemmehjælp fra 1. kvartal 1984 til 1. kvartal 1985 har været følgende:

	1.000 kr.	
Januar kvartal 1984	837.936	
April kvartal 1984	833.384	
Juli kvartal 1984	807.676	
Oktober kvartal 1984	858.328	
Januar kvartal 1985	894.032	

De angivne beløb er kommunernes brutto-udgifter i løbende PL-niveau.

Fra januar kvartal 1984 til januar kvartal 1985 har der været en stigning i udgifterne til hjemmehjælp på 6,7 pct.

Spm. nr. S 937

Til *statsministeren* (22/3 85) af:

Inger Harms (SF):

»Finder statsministeren det ikke kritisabelt og i strid med ånden i København-Bonn-erklæringen fra 1955, at man fra de tyske myndigheders side i Bonn har nægtet en sydslesvigsk kvinde tysk statsborgerskab med den begrundelse, at hun vedkender sig et til-

[Inger Harms]

hørsforhold til det danske mindretal i Sydslesvig?»

Begrundelse

Ifølge Flensborg Avis den 29. januar, 31. januar og 27. februar 1985 har tyske myndigheder i Bonn nægtet en kvinde fra Sydslesvig tysk statsborgerskab med den begrundelse, at kvinden følte sig knyttet til det danske mindretal syd for grænsen, og at hun ikke ville vedkende sig tysk kultur. Ifølge København-Bonn-erklæringen har begge lande skrevet under på, at sindelaget hos medlemmer af begge mindretal ikke må efterprøves af nogen offentlig myndighed i de to lande.

Svar (3/4 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Efter det for mig oplyste er det alene den tyske indfødsretslovgivning, der er afgørende for, om tysk statsborgerskab kan gives i en sag som den omhandlede. Det er forbundsindenrigsministeriet i Bonn, som afgør, hvorvidt betingelserne for en indrømmelse af statsborgerskab foreligger opfyldt.

Jeg forestiller mig, at der er mulighed for, at sagen vil kunne drøftes med de pågældende tyske myndigheder i det særligt oprettede mindretalskontaktudvalg i Bonn, hvis det danske mindretals repræsentanter måtte nære ønske derom.

Spm. nr. S 940

Til **landbrugsministeren** (22/3 85) af:

Helge Mortensen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at den vesttyske stat giver tilskud til dræning af landbrugsarealer i Danmark, og i bekræftende fald om disse tilskud følger dansk lovgivning?»

Begrundelse

Det er over for mig blevet oplyst, at landmænd bosiddende syd for grænsen kan søge og få tyske tilskud til dræning af arealer, som de ejer eller forpagter på den danske side. Det er endvidere oplyst, at det vesttyske dræningstilskud udgør 30 pct. af dræningsudgifterne.

I den danske lov om dræningstilskud er det bestemt, at der ikke gives tilskud til dræning af vedvarende græsarealer, der ikke regelmæssigt har været omlagt. Denne bestemmelse har bl.a. betydning for Tøndermarsken, som jo grænser op til den dansk-tyske grænse. Det er derfor af betydning, at hensigten i den danske lovgivning ikke bliver modarbejdet af tyske tilskud.

Svar (29/3 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I denne anledning skal jeg på grundlag af oplysninger indhentet af statskonsulenten i Bonn hos forbundslandbrugsministeriet i Bonn og hos landsregeringen i Kiel oplyse, at der efter det foreliggende ikke er hjemmel i tysk lovgivning til at yde støtte til dræning af arealer i Danmark, og at der som følge deraf ikke fra tysk side gives tilsagn til dræning af sådanne arealer.

Det tilføjes, at jordbrugsdirektoratets kontor i Tønder heller ikke er bekendt med tilfælde, hvor der skulle være ydet støtte fra den tyske stat til dræning i Danmark.

Spm. nr. S 941

Til **justitsministeren** (22/3 85) af:

Ole Espersen (S):

»Er ministeren fortsat af den opfattelse, som han gav udtryk for i en artikel i dagbladet Politiken den 18. februar 1985, at politiet »naturligvis ikke ved at optræde som købere (må) få personer, som man mener er narkotikahandlere, til at importere narkotika fra udlandet...«?

Begrundelse

Spørgsmålet er foranlediget af den af østre landsret den 16. marts 1984 afsagte dom i sag nr. 421/1983, hvor man godkendte en provokation, som havde til formål at få en mistænkt til at importere narkotika til Danmark, hvilket lykkedes.

En sådan fremgangsmåde er efter spørgers opfattelse meget betænkelig, og spørgeren havde, åbenbart ligesom ministeren, jfr. citatet i spørgsmålet, indtrykket af, at de lige foreslåede ændringer i retsplejeloven ville forhindre en provokation af denne karakter.

[Ole Espersen]

Af ministerens svar på spørgsmål nr. S 843 fremgår det imidlertid, så vidt ses, at ministeren ikke i dette svar mener, at en provokation med henblik på import af narkotika er utilladelig efter de nye regler.

Det er spørgerens opfattelse, at holdningen til disse nye regler vil være meget afhængig af, om ministerens i Politiken tilkendegivne opfattelse fastholdes.

Svar (2/4 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som fremhævet i min besvarelse af spørgsmål nr. S 843 kan bekæmpelsen af den grove internationale narkotikakriminalitet aldrig være et rent nationalt anliggende. Skal man bekæmpe denne meget alvorlige form for kriminalitet, er det nødvendigt med et internationalt retligt og politimæssigt samarbejde.

Jeg forstår på spørgeren, at denne ville være betænkelig, såfremt dansk politi fremkaldte import af narkotika her til landet. Heri er jeg ganske enig. Politiet må naturligvis ikke provokere til lovovertrædelser. Det er det samme, jeg har givet udtryk for i min artikel i Politiken den 18. februar 1985, og det samme, som jeg har foreslået i § 754 a, nr. 1, og § 754 b, stk. 1, i mit forslag til ændring af retsplejeloven (L 164).

Dette lovforslag bygger som bekendt på en betænkning fra strafferetsplejeudvalget, hvori det særlig er fremhævet, at det i forbindelse med agentvirksomhed altid må kræves, at der er en særlig bestyrket mistanke om, at en handling er begået eller forsøgt, der er strafbar både efter dansk ret og tillige efter lovgivningen i den stat, hvor forberedelsen har fundet sted. Udvalget anbefaler i øvrigt en vis særlig forsigtighed med politiets agentvirksomhed i relation til udlandet.

Som jeg fremhævede i min besvarelse af spørgsmål S 746, lagde domstolene ved afgørelsen af den konkrete sag, som der henvises til i begrundelsen til spørgsmålet, til grund, at der allerede inden politiets indtræden i sagen var truffet aftale mellem den tiltalte under sagen og en anden person om indsmugling af et betydeligt kvantum hash.

Spm. nr. S 943

Til *undervisningsministeren* (25/3 85) af:

Lissa Mathiasen (S):

»Vil ministeren foranledige, at Århus tekniske skole får mulighed for at optage de 336 EFG-elever, skolen har undervisningskapacitet til, og ikke kun de 224 elever, direktoratet for erhvervsuddannelser har fastsat?«

Begrundelse

Århus tekniske skole har på baggrund af tidligere beslutninger ombygget og indrettet skolen, så den har kapacitet til at modtage 336 EFG-elever på basisåret for jern- og metalområdet. Samtidig har 410 elever søgt optagelse til august 1985, og skolens direktør har oplyst, at der ikke er problemer med at skaffe praktikpladser.

Til trods herfor har undervisningsministeriet, direktoratet for erhvervsuddannelser, besluttet, at skolen kun må optage 224 elever.

Det forekommer at være horribelt og udtryk for et hidtil uset ressourcespild, at Århus tekniske skole ikke må optage det antal elever, man har lærere, udstyr og lokaler til, og det bliver endnu mere grotesk på baggrund af, at der synes at være behov for uddannede inden for jern og metal, og fordi skolen så sent som i 1984 blev indrettet til at modtage 336 elever årligt på basisåret.

Svar (3/4 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det fastlagte niveau for den godkendte optagelseskapacitet på EFGs basisuddannelser inden for jern- og metalområdet er tilstræbt tilpasset efter den forventede søgning til uddannelserne. Dette har også været grundlaget for kapacitetsfastlæggelsen ved Århus tekniske skoles EFG-basisuddannelser.

Det er korrekt, at kapaciteten med henblik på optagelse i august 1985 er fastlagt til 224 elever som grundkapacitet. Hertil kommer imidlertid merindskrivning svarende til 2 mere pr. hold eller i alt 32 pladser ekstra. I denne forbindelse bemærkes, at der på de tekniske skoler i Hadsten og Silkeborg herudover er en samlet kapacitet på 320 pladser inklusive merindskrivning. For Århus tekniske skoles vedkommende er der endvidere planlagt optagelse i januar 1986. Den hertil fastlagte grundkapacitet er i alt 168 pladser.

Efter min bedste overbevisning er der således i dette lokalområde rigeligt med uddan-

[Undervisningsministeren]

nelsespladser for de unge inden for EFG, jern- og metalområdet.

Såfremt oplysninger fra den Samordnede Tilmelding – der foreligger ved udgangen af april 1985 – giver grundlag for at revurdere tilmeldingssituationen, så vil jeg foranledige, at direktoratet for erhvervsuddannelserne tager den planlagte fordeling imellem august-optagelse og januar-optagelse op til fornyet overvejelse.

Man bør imidlertid være opmærksom på, at en eventuel ændret fordeling af den samlede optagelse på henholdsvis august- og januar-optagelse – som ikke nøje er i overensstemmelse med de unges søgning – vil kunne medføre en u hensigtsmæssig fremrykning af ugifter.

Når dette er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at en udvidelse af den samlede optagelseskapacitet ved Århus tekniske skole *ikke* kan komme på tale, så længe der måtte være ledig kapacitet ved naboskolerne.

Spm. nr. S 944

Til *undervisningsministeren* (26/3 85) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil ministeren tage initiativ til enten en ændring eller en fjernelse af eksamens- og karaktersystemet på basisåret i EFG-uddannelsen på handels- og kontorområdet, da karaktergivning har vist sig at være en hindring for den enkelte, når han eller hun skal skaffe sig en praktikplads?«

Begrundelse

Mangelen på praktikpladser er stadig stor, især inden for HK-området. Problemet skyldes ikke kun, at arbejdsgiverne ikke vil stille de nødvendige praktikpladser til rådighed, men også, at de stiller store krav til de praktikpladssøgendes eksamenskarakterer. Ifølge DA er der i Københavnsområdet ledige praktikpladser, der ikke kan besættes, fordi arbejdsgiverne ikke vil ansætte basisårslærlinge med et karaktergennemsnit på 7 eller derunder.

At stille sådanne krav til lærlingenes karakterer er imidlertid ganske absurd. Det kan ikke være rimeligt, at fordi unge i den teoretiske 1. del af uddannelsen ikke kan opnå så høje karakterer, afskæres de fra at få den praktiske 2. del. Teoretiske kundskaber er ét,

noget helt andet er, hvad man har brug for i praksis. Man kan da blive en udmærket butikslærling, selv om man har et karaktergennemsnit på 7.

Helt urimeligt bliver det, når man tænker på de forhold, basisåret fungerer på. Det er mange fag, man skal sætte sig ind i og skal til eksamen i på mindre end et år. Undervisningssituationen er dårlig på grund af de alt for store holdstørrelser. Mulighederne for at få ordentlig tid til hjemmearbejdet er dårlige for mange, da de fleste er nødt til at have et job ved siden af, da lønnen på basisåret jo er afskaffet for længe siden.

På grund af mangelen på praktikpladser er præstations- og karakterræset på HK-basisåret allerede stort, men med arbejdsgivernes (mis)brug af karaktererne vil ræset få en tand til, og de svageste vil sakke endnu længere bagud. I forvejen er arbejdsgivernes krav til præstationer og kvalifikationer store. Det bliver stadig mere udbredt, at arbejdsgiverne vil have unge, der ikke blot har et basisår, men også højere handelseksamen (HH). Der ved er EFG-uddannelsen inden for HK-området ved at blive undergravet. I stedet for at sikre flest muligt unge en faglig uddannelse bliver det en sorteringsmekanisme, hvor de unge stræbsomme med den rette baggrund får chancen, mens de uddannelsessvage efter et års varmetue ryger ud i kulden.

Svar (3/4 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Inden for handels- og kontorområdet er der tale om, at EFG-basisuddannelsen siden begyndelsen af 1970'erne gradvis har afløst kursus til handelseksamen, som varede 1 år og afsluttedes med eksamen, hvorefter de unge kunne søge en læreplads. I erhvervslivet er man vant til, at de unge afslutter handelsskolen med prøver. Fra og med skoleåret 1978-79 har EFG helt afløst kursus til handelseksamen.

Jeg finder det derfor naturligt, at EFG-basisuddannelsen afsluttes med prøver, og vil ikke tage initiativ til en ændring eller fjernelse af eksamens- og karaktersystemet i basisuddannelsen inden for handels- og kontorområdet.

Det er korrekt, at arbejdsgiverne i stigende omfang søger unge, der ud over basisuddannelsen også har en højere handelseksamen.

[Undervisningsministeren]

Dette prøver jeg at bekæmpe ved enhver lejlighed. F.eks. har jeg over for bankerhvervet gentagne gange henstillet, at man ikke opskruer uddannelseskravene, men anlægger en afbalanceret personalepolitik, så det sikres, at unge med EFG-basisuddannelse kan få en andendelsuddannelse.

Ved at afskaffe prøverne i EFG-basisuddannelsen tror jeg at vi vil mindske de unges chance for at få en praktikplads i forhold til dem, der har taget en højere handelseksamen.

Spm. nr. S 947

Til *kirkeministeren* (26/3 85) af:

Lissa Mathiasen (S):

»Er ministeren af den opfattelse, at konfirmandlister tilhører den private sfære, og at offentliggørelsen af konfirmandlister uden forudgående indhentning af forældrenes samtykke til offentliggørelsen er en krænkelse af privatlivets fred, og agter ministeren at drage omsorg for, at noget sådant ikke sker i fremtiden?«

Begrundelse

I kirkeministerens besvarelse af 21. marts 1985 af spørgsmål nr. S 869 erklærer ministeren sig først enig i det principielle spørgsmål for derefter at komme med en udvandet forklaring på, at ministeren har ophævet kirkeministeriets cirkulæreskrivelse af 27. januar 1961 om, at kirkens personale ikke bør medvirke ved offentliggørelse af kirkelige handlinger, medmindre de pågældende har givet tilladelse hertil.

Flere har over for mig givet udtryk for, at de betragter en konfirmation som en privat og personlig foreteelse, som er et anliggende mellem dem selv og kirken, og at de ikke ønsker at deltage i den kommerialisering, offentliggørelsen af konfirmandlister har givet anledning til.

Hensigten med det nye og mere direkte spørgsmål er derfor at få kirkeministeren til at fremkomme med et præcist og konkret svar på de rejste spørgsmål og til endnu en gang at overveje, om det ikke ville være hensigtsmæssigt at indhente en principiel udtalelse fra justitsministeriet om, hvorvidt en eventuel offentliggørelse af f.eks. konfirmationslister uden forudgående samtykke er i

overensstemmelse med justitsministeriets lovgivning.

Svar (3/4 85):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Som allerede udtalt i mit svar på spørgsmål nr. S 869 er det min opfattelse, at kirkens personale ikke uden tilladelse fra de pågældende må give udenforstående oplysninger om kirkelige handlinger, heller ikke i form af navnelister over konfirmander.

Jeg kan oplyse, at jeg i overensstemmelse med spørgerens ønske d.d. har anmodet justitsministeriet om en udtalelse med hensyn til, om offentliggørelse af konfirmandlister uden forudindhentning af forældrenes samtykke til offentliggørelsen er en krænkelse af privatlivets fred. Når jeg har modtaget svar, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 953

Til *statsministeren* (27/3 85) af:

Thoft (SF):

»Hvad er den danske regerings holdning til det amerikanske strategiske forsvarsinitiativ, SDI, som i disse dage drøftes på NATO's forsvarsministermøde?«

Begrundelse

I folketingets debat om det amerikanske strategiske forsvarsinitiativ, SDI, lykkedes det på trods af gentagne opfordringer ikke at få regeringen til at løfte sløret for den danske holdning til SDI på NATO's netop igangværende forsvarsministermøde.

Netop derfor er det af særlig interesse at sikre, at regeringen faktisk har handlet loyalt over for den af folketinget den 26. marts 1985 vedtagne motiverede dagsorden.

I forbindelse med statsministerens svar ønskes oplyst, hvorvidt ministerrådet udsender et communiqué, der indeholdt bemærkninger om SDI. Såfremt dette var tilfældet, ønskes de relevante passager i communiquéet oplyst. Endelig ønskes oplyst, hvorvidt ministerrådet traf beslutninger, der ikke er nævnt i communiquéet.

Svar (3/4 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

[Statsministeren]

Regeringens holdning til det amerikanske strategiske forsvarsinitiativ, SDI, blev fremlagt af udenrigsministeren i redegørelsen til forespørgelsesdebatten herom i folketinget den 26. marts 1985.

Synspunkterne i den dagsorden om SDI, der samme dag blev vedtaget af folketinget, blev straks efter vedtagelsen forelagt mødet i Luxembourg af forsvarsministeren.

Med hensyn til det sidste punkt i begrundelsen til spørgsmålet skal nævnes, at communicate fra forsvarsministermødet afspejler de beslutninger, der blev truffet. (Teksten til communicate vedlægges som bilag).

Bilag

Indledende bemærkninger om USSDI:

We support the US research programme into these technologies, the aim of which is to enhance stability and deterrence at reduced level of offensive nuclear forces.

This research, conducted within the terms of the ABM treaty is in NATO's security interest and should continue.

In this context we welcome the US invitation for Allies to consider participation in the research programme.

Spm. nr. S 955

Til statsministeren (27/3 85) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvad kan statsministeren oplyse om årsagen til, at den af folketinget den 26. marts vedtagne dagsorden ikke har fået nogen indflydelse på udformningen af communicate fra NATO's forsvarsministermøde den 26.-27. marts 1985?«

Begrundelse

I dagsordenen hed det bl.a., at folketinget var imod placering af våben i det ydre rum og deltagelse i udforskning og udvikling med henblik herpå. Hvad man end vil mene om Reagans stjernekrigsprogram, drejer det sig om placering af våben i det ydre rum, og forskningen handler om, hvorvidt programmet kan realiseres. Den danske forsvarsministers tilslutning til communicate's tekst er derfor i klar modstrid med folketingets vedtagelse. Det er jo muligt, at ministeren ikke var orienteret herom, og i så fald har uden-

rigsministeriet vist sig inkompetent. En anden mulighed er, at regeringen ikke vil tage hensyn til folketingets vedtagelser, og i så fald er der her tale om en uhørt parlamentarisk situation, som må få alvorlige konsekvenser.

Svar (3/4 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne henvise til den pressemeddelelse, jeg udsendte samme dag, som spørgsmål nr. S 955 blev stillet. (Teksten til pressemeddelelsen vedlægges som bilag).

Forsvarsministeren vil i øvrigt på sædvanlig vis redegøre nærmere for forløbet af NATO's forsvarsministermøde 26. og 27. marts 1985 på førstkommende møde i det udenrigspolitiske nævn.

Bilag

Statsministeren udtaler:

Forsvarsministeren har i Luxembourg efter aftale med mig over for sine kolleger redegjort for indholdet af den dagsorden, folketinget vedtog den 26. marts. Vore NATO-partnere er således fuldt orienterede om den danske holdning.

Sådan som dagsordenen er formuleret, har regeringen ikke fundet det hensigtsmæssigt, at Danmark som eneste NATO-land ved denne lejlighed skulle tage forbehold i form af en »fodnote« til det udsendte communiqué.

Statsministeriet, den 27. marts 1985

Spm. nr. S 956

Til statsministeren (27/3 85) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvad agter statsministeren at foretage i anledning af, at udenrigsministeren under debatten den 26. marts om stjernekrigsprojektet fortav vigtige og relevante oplysninger for folketinget?«

Begrundelse

Udenrigsministeren nægtede at oplyse, hvorvidt en stillingtagen til projektet blev drøftet på det igangværende forsvarsministermøde i NATO. Det ligger nu klart, at denne drøftelse foregik.

[Gert Petersen]

Udenrigsministeren oplyste ikke, at man på samme møde drøftede en invitation fra USAs forsvarsminister, Weinberger, til NATO-landene om at deltage i projektets forskningsprogram. Men det gjorde man, og drøftelsen mundede oven i købet ud i, at ministrene enigt hilste den amerikanske invitation velkommen.

Svar (3/4 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ud over at henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 953 og spørgsmål nr. S 955 vil jeg gerne gøre opmærksom på, at NATOs forsvarsministermøde i Luxembourg fandt sted 26. og 27. marts og folketingets debat om SDI den 26. marts.

Forsvarsministeren vil i sin redegørelse til det udenrigspolitiske nævn om forløbet af mødet i Luxembourg komme ind på spørgsmålet om forsvarsminister Weinbergers brev til sine kolleger, som blev modtaget i København efter folketingets debat den 26. marts, og som i øvrigt først autoritativt blev kendt i Luxembourg den 26. om aftenen. Det er derfor forkert, når det anføres, at udenrigsministeren har fortiet vigtige og relevante oplysninger herom.

Spm. nr. S 957

Til *indenrigsministeren* (27/3 85) af:

Inger Harms (SF):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med regeringens politik at opfordre befolkningen i Sønderjylland til under den nuværende konflikt at hente diverse varer som benzin m.m. syd for grænsen?«

Begrundelse

Denne opfordring fra ministerens side vil jo givet have negativ indflydelse på både betalingsbalancen og statsbudgettet.

Ifølge Jyske Tidende i weekenden har ministeren udtalt sig som ovenstående.

Svar (2/4 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Indenrigsministeren og indenrigsministeriet har ikke som anført i spørgsmålet udsendt opfordringer af nogen art til befolkningen i Syd- og Sønderjylland om at hente benzin

m.v. syd for grænsen. Som følge af konflikten på dagbladsområdet har det ikke været muligt at dementere de fejlagtige oplysninger i dagspressen.

Spm. nr. S 862

Til *miljøministeren* (11/3 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Kan ministeren give en oversigt over, hvilke konkrete danske og udenlandske undersøgelser der ligger til grund for vurderingen af de forskellige dioxin- og furanisomerers toksicitet?«

Begrundelse

Der er ikke i miljøstyrelsens dioxinrapport nævnt, hvilke konkrete undersøgelser der ligger til grund for vurderingen af toksiske og eventuelle sundhedsmæssige effekter af forekomsten af de forskellige dioxin- og furanisomerer.

Det er i bilaget til dioxinrapporten (s. 17) nævnt, at kun to undersøgelser har kunnet opfylde de krav, som levnedsmiddelinstituttet har opstillet for at kunne vurdere dioxinens og furaners toksicitet i forbindelse med dioxinindtagelse hos mennesker.

De to nævnte undersøgelser, levnedsmiddelinstituttets vurdering samt eventuelt andre til grund liggende undersøgelser ønskes oplyst.

Svar (26/3 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Dette spørgsmål har været forelagt statens levnedsmiddelinstitut, som udtaler følgende, hvortil jeg kan henvise:

»I forbindelse med miljøstyrelsens dioxinrapport er den sundhedsmæssige vurdering af de polyklorerede dibenzoparadioxiner (PCDD) og de polyklorerede dibenzofuraner (PCDF) blevet foretaget af instituttet for toksikologi, statens levnedsmiddelinstitut. Som baggrund for denne vurdering er anvendt et omfattende materiale fra den videnskabelige litteratur.

I begrundelsen for spørgsmålet anføres, at kun to undersøgelser har kunnet opfylde de krav, som levnedsmiddelinstituttet har opstillet. Det skal i denne anledning præciseres, at de krav, levnedsmiddelinstituttet finder op-

[Miljøministeren]

fyldt, er, at disse undersøgelser tager hensyn til *alle* de dannede PCDD og PCDF (og ikke kun 2, 3, 7, 8-TCDD) og til, at stofferne også kan nå mennesker via afgrøder, mælk og kød (og ikke kun via indåndingsluften). Disse undersøgelser er således vigtige for de overvejelser, som angår menneskers mulige udsættelse for PCDD og PCDF fra forbrændingsanlæg. Et andet vigtigt element i disse overvejelser er de sprednings- og deponeringsberegninger, som er foretaget af miljøstyrelsen.

De pågældende to referencer er: »Bundesamt für Umweltschutz (1982): Umweltbelastung durch Dioxine und Furane aus Kommunalen Kehrichtverbrennungsanlagen. Schriftenreihe Umweltschutz, 5, Bern, Schweiz« og »Olie, K. et al. (1983): Formation and Fate of PCDD and PCDF from combustion processes. Chemosphere, 12(4), 627-636«.

Hvad angår den toksikologiske vurdering af PCDD og PCDF, er denne foretaget på grundlag af en lang række *andre* undersøgelser.

Som det fremgår af bilaget til dioxinrapporten (side 17), kan der for 2, 3, 7, 8-TCDD (»Sevesodioxin«) fastsættes et nuleffektniveau for langtidsvirkninger i forsøgsdyr på 1 nanogram/kg legemsvægt/dag. Det umiddelbart vigtigste baggrundsmateriale er:

»Kociba, R. J. et al. (1978): Results of a two-year chronic toxicity and oncogenicity study of 2, 3, 7, 8-tetrachlorodibenzo-p-dioxin in rats. Toxicology and Applied Pharmacology, 46, 279-303«.

»Murray, F. J. et al. (1979): Three generation reproduction study of rats given 2, 3, 7, 8-tetrachlorodibenzo-p-dioxin (TCDD) in the diet. Toxicology and Applied Pharmacology, 50, 241-252«.

Der er naturligvis indgået en lang række andre undersøgelser ved denne vurdering. Der kan f.eks. henvises til følgende oversigtsartikel:

»Kociba, R. J. & Schwetz, B. A. (1982): Toxicity of 2, 3, 7, 8-tetrachlorodibenzo-p-dioxin (TCDD). Drug metabolism Reviews, 13(3), 387-406«.

For at relatere toksiciteten af de øvrige PCDD og PCDF til 2, 3, 7, 8-TCDD er der som nævnt i bilaget til dioxin-rapporten (side 18 og tabel 10, side 20) opstillet omregnings-

faktorer for de enkelte isomergrupper til udregning af de såkaldte »2, 3, 7, 8-TCDD-ækvivalenter«. Som det fremhæves i bilaget (side 18), er alle stofferne inden for hver enkelt isomergruppe tillagt samme toksicitet som den mest toksiske isomer. Dette er gjort for at være på den sikre side, idet den helt nøjagtige fordeling af de enkelte isomerer inden for den enkelte isomergruppe ikke er tilstrækkeligt undersøgt. Også her er der tale om et omfattende materiale. De umiddelbart vigtigste referencer er:

»Poland, A. et al. (1979): Studies on the mechanism of action of the chlorinated dibenzo-p-dioxins and related compounds. Annals New York Academy of Sciences, 320, 214-230«.

»Bradlaw, J. A. et al. (1980): Comparative induction of aryl hydrocarbon hydroxylase activity *in vitro* by analogues of dibenzo-p-dioxin. Fd Cosmet. Toxicol., 18, 627-635«.

»Yoshihara, S. et al. (1981): Inductive effect on hepatic enzymes and acute toxicity of individual polychlorinated dibenzofuran congeners in rats. Toxicology and Applied Pharmacology, 59, 580-588«.

»Bandira, S. et al. (1984): Polychlorinated dibenzofurans (PCDFs): Effects of structure on binding to the 2, 3, 7, 8-TCDD cytosolic receptor protein, AHH induction and toxicity. Toxicology, 32, 131-144«.

Omregningen af det totale dioxinudslip til »2, 3, 7, 8-TCDD-ækvivalenter« er foretaget med baggrund i kemikaliekontrollens analyser af røggas fra Vestforbrændingen, Nybro ved Varde, sammenholdt med ovennævnte reference af »Olie et al.«.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om finansiering).
(Fremsat 27/3 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erik B. Smith (S):

Vi har her et lovforslag til første behandling, som er resultatet af dels udvalgsarbejdet, dels ministerens egne overvejelser og vist